

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

L 175

Ediția
în limba română

Legislație

Anul 55
5 iulie 2012

Cuprins

II Acte fără caracter legislativ

ACORDURI INTERNAȚIONALE

2012/357/UE:

- ★ Decizia nr. 2/2012 a Consiliului de miniștri ACP-UE din 15 iunie 2012 privind statutul Republicii Sudanul de Sud față de Acordul de parteneriat între membrii grupului statelor din Africa, zona Caraibilor și Pacific, pe de o parte, și Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de altă parte 1

REGULAMENTE

- ★ Regulamentul (UE) nr. 587/2012 al Comisiei din 7 iunie 2012 de interzicere a pescuitului de marlin albastru în Oceanul Atlantic de către navele care arborează pavilionul Portugaliei 3
- ★ Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 588/2012 al Comisiei din 3 iulie 2012 de înregistrare a unei denumiri în Registrul denumirilor de origine protejate și al indicațiilor geografice protejate [Kalocsai fűszerpaprika-örlemény (DOP)] 5
- ★ Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 589/2012 al Comisiei din 4 iulie 2012 de autorizare a substanței active fluxaproxad, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 al Parlamentului European și al Consiliului privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de modificare a anexei la Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 540/2011 al Comisiei ⁽¹⁾ 7

Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 590/2012 al Comisiei din 4 iulie 2012 de stabilire a valorilor forfetare de import pentru fixarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume 11

Preț: 3 EUR

(continuare în pagina următoare)

(¹) Text cu relevanță pentru SEE

RO

Actele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 591/2012 al Comisiei din 4 iulie 2012 de modificare a prețurilor reprezentative și a valorilor taxelor suplimentare de import pentru anumite produse din sectorul zahărului, stabilite prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 971/2011 pentru anul de comercializare 2011/2012	13
--	----

DECIZII

2012/358/UE:

- ★ **Decizia de punere în aplicare a Comisiei din 3 iulie 2012 de stabilire a contribuției financiare a Uniunii la cheltuielile efectuate în contextul măsurilor de urgență luate pentru combaterea gripei aviare în Germania în noiembrie 2010 [notificată cu numărul C(2012) 4359]** 15

2012/359/UE:

- ★ **Decizia Băncii Centrale Europene din 28 iunie 2012 de modificare a Deciziei BCE/2011/25 privind măsuri suplimentare temporare legate de operațiunile de refinanțare din Eurosistem și eligibilitatea colateralului (BCE/2012/11)** 17

III Alte acte

SPAȚIUL ECONOMIC EUROPEAN

205/2011/COL:

- ★ **Decizia nr. 205/11/COL a Autorității AELS de Supraveghere din 29 iunie 2011 cu privire la acordul suplimentar privind serviciul Hurtigruten (Norvegia)** 19

II

(Acte fără caracter legislativ)

ACORDURI INTERNAȚIONALE

DECIZIA NR. 2/2012 A CONSILIULUI DE MINIȘTRI ACP-UE

din 15 iunie 2012

privind statutul Republicii Sudanul de Sud față de Acordul de parteneriat între membrii grupului statelor din Africa, zona Caraibilor și Pacific, pe de o parte, și Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de altă parte

(2012/357/UE)

CONSILIUL DE MINIȘTRI ACP-UE,

având în vedere Acordul de parteneriat între membrii grupului statelor din Africa, zona Caraibilor și Pacific, pe de o parte, și Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de altă parte, semnat la Cotonou la 23 iunie 2000 ⁽¹⁾, astfel cum a fost modificat pentru prima dată la Luxemburg la 25 iunie 2005 ⁽²⁾ și pentru a doua oară la Ouagadougou la 22 iunie 2010 ⁽³⁾ (denumit în continuare „Acordul de parteneriat ACP-UE”), în special articolul 94,

având în vedere Decizia nr. 1/2005 a Consiliului de miniștri ACP-CE din 8 martie 2005 privind adoptarea Regulamentului interior al Consiliului de miniștri ACP-CE ⁽⁴⁾, în special articolul 8 alineatul (3),

întrucât:

- (1) Cea de a doua modificare a Acordului de parteneriat ACP-UE se aplică provizoriu de la 31 octombrie 2010.
- (2) Articolul 94 din Acordul de parteneriat ACP-UE stipulează că orice cerere de aderare formulată de un stat trebuie prezentată Consiliului de miniștri și aprobată de acesta.

⁽¹⁾ JO L 317, 15.12.2000, p. 3.

⁽²⁾ Acord de modificare a Acordului de parteneriat între membrii grupului statelor din Africa, zona Caraibilor și Pacific, pe de o parte, și Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de altă parte, semnat la Cotonou la 23 iunie 2000 (JO L 209, 11.8.2005, p. 27).

⁽³⁾ Acord de modificare pentru a doua oară a Acordului de parteneriat între membrii grupului statelor din Africa, zona Caraibilor și Pacific, pe de o parte, și Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de altă parte, semnat la Cotonou la 23 iunie 2000, astfel cum a fost modificat pentru prima dată la Luxemburg la 25 iunie 2005 (JO L 287, 4.11.2010, p. 3).

⁽⁴⁾ JO L 95, 14.4.2005, p. 44.

(3) La 20 martie 2012, Republica Sudanul de Sud a prezentat o cerere de aderare, în conformitate cu articolul 94 din Acordul de parteneriat ACP-UE, precum și o cerere privind statutul de observator, care să îi permită să participe în cadrul instituțiilor comune instituite prin Acordul menționat până la finalizarea procedurii de aderare.

(4) Statutul de observator ar trebui să fie valabil până la 20 noiembrie 2012. Sudanul de Sud ar trebui să depună actul de aderare la depozitării Acordului de parteneriat ACP-UE, și anume la Secretariatul General al Consiliului Uniunii Europene și la Secretariatul statelor ACP, cel târziu la data menționată,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Aprobarea cererii de aderare și a cererii privind statutul de observator

Se aprobă cererea Republicii Sudanul de Sud de a adera la Acordul de parteneriat între membrii grupului statelor din Africa, zona Caraibilor și Pacific, pe de o parte, și Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de altă parte, semnat la Cotonou la 23 iunie 2000, astfel cum a fost modificat pentru prima dată la Luxemburg la 25 iunie 2005 și pentru a doua oară la Ouagadougou la 22 iunie 2010.

Sudanul de Sud are statut de observator până la 20 noiembrie 2012 în temeiul Acordului de parteneriat ACP-UE.

Sudanul de Sud depune actul de aderare la depozitării Acordului de parteneriat ACP-UE, și anume la Secretariatul General al Consiliului Uniunii Europene și la Secretariatul statelor ACP, cel târziu la data menționată.

*Articolul 2***Intrarea în vigoare**

Prezenta decizie intră în vigoare în ziua următoare datei adoptării.

Adoptată la Port Vila, 15 iunie 2012.

Pentru Consiliul de miniștri ACP-UE

Președintele

A. BAPTISTE

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) NR. 587/2012 AL COMISIEI

din 7 iunie 2012

de interzicere a pescuitului de marlin albastru în Oceanul Atlantic de către navele care arborează pavilionul Portugaliei

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1224/2009 al Consiliului din 20 noiembrie 2009 de stabilire a unui sistem comunitar de control pentru asigurarea respectării normelor politicii comune în domeniul pescuitului⁽¹⁾, în special articolul 36 alineatul (2), întrucât:

- (1) Regulamentul (UE) nr. 44/2012 al Consiliului din 17 ianuarie 2012 de stabilire, pentru 2012, a posibilităților de pescuit disponibile în apele UE și, pentru navele din UE, în anumite ape din afara UE pentru anumite stocuri de pește și grupe de stocuri de pește care fac obiectul unor negocieri sau acorduri internaționale⁽²⁾ prevede cote pentru 2012.
- (2) Conform informațiilor primite de Comisie, capturile din stocul menționat în anexa la prezentul regulament, efectuate de nave care arborează pavilionul statului membru menționat în aceeași anexă sau care sunt înmatriculate în respectivul stat membru, au epuizat cota alocată pentru 2012.
- (3) Prin urmare, este necesară interzicerea pescuitului din acest stoc,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Epuizarea cotei

Cota de pescuit alocată pentru 2012 statului membru menționat în anexa la prezentul regulament pentru stocul indicat în aceeași anexă se consideră epuizată de la data stabilită în respectiva anexă.

Articolul 2

Interdicții

Activitățile de pescuit din stocul menționat în anexa la prezentul regulament, realizate de nave care arborează pavilionul statului membru menționat în aceeași anexă sau care sunt înmatriculate în respectivul stat membru, se interzic începând de la data stabilită în anexă. În special, după această dată, se interzic păstrarea la bord, transferul, transbordarea sau debarcarea peștelui din stocul respectiv capturat de către navele în cauză.

Articolul 3

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 7 iunie 2012.

Pentru Comisie,
pentru președinte
Lowri EVANS

Director general pentru afaceri maritime și pescuit

⁽¹⁾ JO L 343, 22.12.2009, p. 1.

⁽²⁾ JO L 25, 27.1.2012, p. 55.

ANEXĂ

Nr.	5/T&Q
Stat membru	Portugalia
Stoc	BUM/ATLANT
Specie	Marlin albastru (<i>Makaira nigricans</i>)
Zonă	Oceanul Atlantic
Data	13 mai 2012

REGULAMENTUL DE PUNERE ÎN APLICARE (UE) NR. 588/2012 AL COMISIEI**din 3 iulie 2012****de înregistrare a unei denumiri în Registrul denumirilor de origine protejate și al indicațiilor geografice protejate [Kalocsai fűszerpaprika-őrlemény (DOP)]**

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 510/2006 al Consiliului din 20 martie 2006 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare ⁽¹⁾, în special articolul 7 alineatul (4) primul paragraf,

întrucât:

- (1) În conformitate cu articolul 6 alineatul (2) primul paragraf și în temeiul articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 510/2006, cererea de înregistrare a denumirii „Kalocsai fűszerpaprika-őrlemény”, depusă de Ungaria, a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* ⁽²⁾.

- (2) Deoarece Comisiei nu i s-a comunicat nicio declarație de opoziție în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul (CE) nr. 510/2006, această denumire trebuie, prin urmare, înregistrată,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Se înregistrează denumirea care figurează în anexa la prezentul regulament.

*Articolul 2*Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 3 iulie 2012.

Pentru Comisie,
pentru președinte
Dacian CIOLOȘ
Membru al Comisiei

⁽¹⁾ JO L 93, 31.3.2006, p. 12.

⁽²⁾ JO C 303, 14.10.2011, p. 16.

ANEXĂ

Produse agricole destinate consumului uman enumerate în anexa I la tratat:

Clasa 1.8. Alte produse din anexa I la tratat (condimente etc.) etc.)

UNGARIA

Kalocsai fűszerpaprika-őrlemény (DOP)

REGULAMENTUL DE PUNERE ÎN APLICARE (UE) NR. 589/2012 AL COMISIEI

din 4 iulie 2012

de autorizare a substanței active fluxapiroxad, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 al Parlamentului European și al Consiliului privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de modificare a anexei la Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 540/2011 al Comisiei

(Text cu relevanță pentru SEE)

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de abrogare a Directivelor 79/117/CEE și 91/414/CEE ale Consiliului ⁽¹⁾, în special articolul 13 alineatul (2) și articolul 78 alineatul (2),

întrucât:

- (1) În conformitate cu articolul 80 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009, Directiva 91/414/CEE a Consiliului ⁽²⁾ trebuie să se aplice substanțelor active pentru care s-a adoptat o hotărâre în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din directiva respectivă înainte de 14 iunie 2011, în ceea ce privește procedura și condițiile de autorizare. Pentru fluxapiroxad condițiile prevăzute la articolul 80 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 sunt îndeplinite prin Decizia 2010/672/UE ⁽³⁾.
- (2) În conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din Directiva 91/414/CEE, Regatul Unit a primit, la 11 decembrie 2009, o cerere din partea BASF SE de înscriere a fluxapiroxadului ca substanță activă în anexa I la Directiva 91/414/CEE. Decizia 2010/672/UE a Comisiei a confirmat faptul că dosarul este „complet”, în sensul că se poate considera că acesta îndeplinește, în principiu, cerințele privind datele și informațiile prevăzute de anexa II și anexa III la Directiva 91/414/CEE.
- (3) Efectele acestei substanțe active asupra sănătății umane și animale și a mediului au fost evaluate în conformitate cu dispozițiile articolului 6 alineatele (2) și (4) din Directiva 91/414/CEE, pentru utilizările propuse de solicitant. La 11 ianuarie 2011, statul membru raportor desemnat a prezentat un proiect de raport de evaluare.
- (4) Proiectul de raport de evaluare a fost supus unei revizuirii *inter pares* de statele membre și de Autoritatea Europeană pentru Siguranța Alimentară (denumită în continuare „autoritatea”). Autoritatea a prezentat Comisiei concluzia sa cu privire la reexaminarea *inter pares* a riscului utilizării ca pesticid a substanței active fluxapiroxad ⁽⁴⁾ la 16 decembrie 2011. Proiectul de raport de evaluare a

fost revizuit de statele membre și de Comisie în cadrul Comitetului permanent pentru lanțul alimentar și sănătatea animală și a fost finalizat la 1 iunie 2012 sub forma unui raport de analiză al Comisiei pentru fluxapiroxad.

- (5) Din diversele examinări efectuate reiese că este de așteptat ca produsele de protecție a plantelor care conțin fluxapiroxad să îndeplinească, în general, cerințele prevăzute la articolul 5 alineatul (1) literele (a) și (b) și la articolul 5 alineatul (3) din Directiva 91/414/CEE, în special în ceea ce privește utilizările examinate și detaliate în raportul de reexaminare al Comisiei. Prin urmare, este indicat să se autorizeze substanța fluxapiroxad.
- (6) Fără a aduce atingere obligațiilor prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 ca urmare a autorizării, ținând seama de situația specifică creată de tranziția de la Directiva 91/414/CEE la Regulamentul (CE) nr. 1107/2009, ar trebui, cu toate acestea, să se aplice următoarele dispoziții. Statelor membre ar trebui să li se acorde o perioadă de șase luni după autorizare pentru a examina autorizațiile de produse de protecție a plantelor ce conțin fluxapiroxad. După caz, statele membre ar trebui să modifice, să înlocuiască sau să retragă autorizațiile. Prin derogare de la termenul respectiv, pentru transmiterea și evaluarea dosarului complet actualizat menționat în anexa III ar trebui acordată o perioadă mai lungă, astfel cum este menționat în Directiva 91/414/CEE, pentru fiecare produs de protecție a plantelor și pentru fiecare utilizare preconizată, în conformitate cu principiile uniforme.
- (7) Experiența dobândită în urma includerii în anexa I la Directiva 91/414/CEE a substanțelor active evaluate în cadrul Regulamentului (CEE) nr. 3600/92 al Comisiei din 11 decembrie 1992 de stabilire a normelor de punere în aplicare a primei etape a programului de lucru prevăzut la articolul 8 alineatul (2) din Directiva 91/414/CEE a Consiliului privind introducerea pe piață a produselor de protecție a plantelor ⁽⁵⁾ a arătat că pot interveni dificultăți de interpretare a obligațiilor titularilor de autorizații existente în ceea ce privește accesul la informații. Prin urmare, pentru a se evita noi dificultăți, este necesar să se clarifice obligațiile statelor membre, în special aceea de a verifica dacă titularul unei autorizații demonstrează că are acces la un dosar care respectă cerințele din anexa II la directiva respectivă. Totuși, această precizare nu impune nicio obligație nouă statelor membre sau titularilor autorizațiilor în raport cu directivele adoptate până în prezent, prin

⁽¹⁾ JO L 309, 24.11.2009, p. 1.

⁽²⁾ JO L 230, 19.8.1991, p. 1.

⁽³⁾ JO L 290, 6.11.2010, p. 51.

⁽⁴⁾ EFSA Journal (2012) 10(1):2522. Document disponibil online la adresa: www.efsa.europa.eu.

⁽⁵⁾ JO L 366, 15.12.1992, p. 10.

care se modifică anexa I la respectiva directivă sau cu regulamentele de autorizare a substanțelor active.

- (8) În conformitate cu articolul 13 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009, anexa la Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 540/2011 al Comisiei din 25 mai 2011 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1107/2009 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește lista substanțelor active autorizate ⁽¹⁾ ar trebui modificată în consecință.
- (9) Măsurile prevăzute în prezentul regulament sunt conforme cu avizul Comitetului permanent pentru lanțul alimentar și sănătatea animală,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Autorizarea substanței active

Substanța activă fluxapiroxad, astfel cum este specificată în anexa I, este autorizată sub rezerva îndeplinirii condițiilor prevăzute în anexa menționată anterior.

Articolul 2

Reevaluarea produselor de protecție a plantelor

(1) Până la 30 iunie 2013, statele membre modifică sau retrag, atunci când este necesar, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1107/2009, autorizațiile existente pentru produsele de protecție a plantelor care conțin fluxapiroxad ca substanță activă.

Până la acea dată, ele verifică, în special, dacă sunt respectate condițiile din anexa I la prezentul regulament, cu excepția celor identificate în coloana privind dispozițiile specifice din anexa respectivă, precum și dacă titularul autorizației deține un dosar sau are acces la un dosar care îndeplinește cerințele din anexa II la Directiva 91/414/CEE în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 13 alineatele (1)-(4) din directiva respectivă și la articolul 62 din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), pentru fiecare produs de protecție a plantelor autorizat care conține substanța fluxa-

piroxad fie ca substanță activă unică, fie ca una din mai multe substanțe active care au fost enumerate în anexa la Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 540/2011 până la 31 decembrie 2012, cel târziu, statele membre reevaluează produsul în conformitate cu principiile uniforme prevăzute la articolul 29 alineatul (6) din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009, pe baza unui dosar care îndeplinește cerințele din anexa III la Directiva 91/414/CEE și ținând seama de coloana privind dispoziții specifice din anexa I la prezentul regulament. Pe baza respectivei evaluări, statele membre stabilesc dacă produsul respectă condițiile menționate la articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009.

După stabilirea acestui fapt, statele membre:

- (a) în cazul unui produs care conține fluxapiroxad ca substanță activă unică, modifică sau retrag autorizația, atunci când este necesar, până cel târziu la 30 iunie 2014; sau
- (b) în cazul unui produs care conține fluxapiroxad ca una din mai multe substanțe active, modifică sau retrag autorizația, atunci când este necesar, până la 30 iunie 2014 sau până la data stabilită pentru o astfel de modificare sau retragere în actul sau actele care au adăugat substanța sau substanțele relevante în anexa I la Directiva 91/414/CEE sau care au autorizat substanța sau substanțele relevante, dacă această din urmă dată este ulterioară celei dintâi.

Articolul 3

Modificări ale Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 540/2011

Anexa la Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 540/2011 se modifică în conformitate cu anexa II la prezentul regulament.

Articolul 4

Intrarea în vigoare și data aplicării

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Regulamentul se aplică de la 1 ianuarie 2013.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 4 iulie 2012.

Pentru Comisie
Președintele
José Manuel BARROSO

⁽¹⁾ JO L 153, 11.6.2011, p. 1.

ANEXA I

Denumire comună Numere de identificare	Denumire IUPAC	Puritate ⁽¹⁾	Data autorizării	Expirarea autorizării	Dispoziții specifice
Fluxaproxad Nr. CAS: 907204-31-3 Nr. CIPAC 828	3-(difluorometil)-1-metil-N-(3',4',5'-trifluorobifenil-2-yl)pirazol-4-carboxamidă	≥ 950 g/kg Toluenul ca impuritate nu trebuie să depășească 1 g/kg din materialul tehnic	1 ianuarie 2013	31 decembrie 2022	<p>Pentru punerea în aplicare a principiilor uniforme prevăzute la articolul 29 alineatul (6) din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009, se vor lua în considerare concluziile raportului de analiză privind substanța fluxaproxad, în special apendicele I și II ale acestuia, în forma finalizată la 1 iunie 2012, în cadrul Comitetului permanent pentru lanțul alimentar și sănătatea animală.</p> <p>În cadrul acestei evaluări generale, statele membre acordă o atenție deosebită protecției apelor subterane, atunci când substanța activă este utilizată în regiuni cu sol vulnerabil și/sau condiții climatice speciale.</p> <p>Condițiile de utilizare includ măsuri de diminuare a riscului, după caz.</p> <p>Puritatea menționată în această rubrică se bazează pe o unitate de producție pilot. Statul membru care examinează cererea informează Comisia, în conformitate cu articolul 38 din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009, cu privire la specificația materialului tehnic produs în scop comercial.</p>

⁽¹⁾ Informații suplimentare privind identitatea și specificațiile substanței active se găsesc în raportul de reexaminare.

ANEXA II

În partea B din anexa la Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 540/2011, se adaugă următoarea rubrică:

Numărul	Denumire comună Numere de identificare	Denumire IUPAC	Puritate (*)	Data autorizării	Expirarea autorizării	Dispoziții specifice
„24	Fluxaproxad Nr. CAS: 907204-31-3 Nr. CIPAC 828	3-(difluorometil)-1-metil-N-(3',4',5'-trifluorobifenil-2-yl)pirazol-4-carboxamidă	≥ 950 g/kg Toluenul ca impuritate nu trebuie să depășească 1 g/kg din materialul tehnic	1 ianuarie 2013	31 decembrie 2022	<p>Pentru punerea în aplicare a principiilor uniforme prevăzute la articolul 29 alineatul (6) din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009, se vor lua în considerare concluziile raportului de analiză privind substanța fluxaproxad, în special apendicele I și II ale acestuia, în forma finalizată la 1 iunie 2012, în cadrul Comitetului permanent pentru lanțul alimentar și sănătatea animală.</p> <p>În cadrul acestei evaluări generale, statele membre acordă o atenție deosebită protecției apelor subterane, atunci când substanța activă este utilizată în regiuni cu sol vulnerabil și/sau condiții climatice speciale.</p> <p>Condițiile de utilizare includ măsuri de diminuare a riscului, după caz.</p> <p>Puritatea menționată în această rubrică se bazează pe o unitate de producție pilot. Statul membru care examinează cererea informează Comisia, în conformitate cu articolul 38 din Regulamentul (CE) nr. 1107/2009, cu privire la specificația materialului tehnic produs în scop comercial.”</p>

(*) Informații suplimentare privind identitatea și specificațiile substanței active se găsesc în raportul de reexaminare.

REGULAMENTUL DE PUNERE ÎN APLICARE (UE) NR. 590/2012 AL COMISIEI**din 4 iulie 2012****de stabilire a valorilor forfetare de import pentru fixarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume**

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole („Regulamentul unic OCP”) ⁽¹⁾,având în vedere Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011 al Comisiei din 7 iunie 2011 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului în sectorul fructelor și legumelor și în sectorul fructelor și legumelor procesate ⁽²⁾, în special articolul 136 alineatul (1),

întrucât:

(1) Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011 prevede, ca urmare a rezultatelor negocierilor comerciale multilaterale din cadrul Runde Uruguay, criteriile pentru stabilirea de către Comisie a valorilor forfetare de import

din țări terțe pentru produsele și perioadele menționate în partea A din anexa XVI la regulamentul respectiv.

(2) Valoarea forfetară de import se calculează în fiecare zi lucrătoare, în conformitate cu articolul 136 alineatul (1) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011, ținând seama de datele zilnice variabile. Prin urmare, prezentul regulament trebuie să intre în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Valorile forfetare de import prevăzute la articolul 136 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 543/2011 sunt stabilite în anexa la prezentul regulament.

*Articolul 2*Prezentul regulament intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 4 iulie 2012.

*Pentru Comisie,
pentru președinte*

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Director general pentru agricultură și dezvoltare rurală⁽¹⁾ JO L 299, 16.11.2007, p. 1.⁽²⁾ JO L 157, 15.6.2011, p. 1.

ANEXĂ

Valorile forfetare de import pentru fixarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume

(EUR/100 kg)

Codul NC	Codul țării terțe ⁽¹⁾	Valoarea forfetară de import
0702 00 00	TR	50,2
	ZZ	50,2
0707 00 05	TR	103,7
	ZZ	103,7
0709 93 10	TR	119,0
	ZZ	119,0
0805 50 10	AR	63,5
	TR	54,0
	UY	93,7
	ZA	93,8
	ZZ	76,3
0808 10 80	AR	205,4
	BR	81,6
	CL	105,8
	CN	100,6
	NZ	131,5
	US	177,2
	UY	58,9
	ZA	106,0
	ZZ	120,9
	0808 30 90	AR
CL		108,9
CN		83,4
NZ		207,2
ZA		112,5
ZZ		137,1
0809 10 00	TR	187,1
	ZZ	187,1
0809 29 00	TR	328,9
	ZZ	328,9
0809 30	TR	214,9
	ZZ	214,9

⁽¹⁾ Nomenclatura țărilor stabilită prin Regulamentul (CE) nr. 1833/2006 al Comisiei (JO L 354, 14.12.2006, p. 19). Codul „ZZ” desemnează „alte origini”.

REGULAMENTUL DE PUNERE ÎN APLICARE (UE) NR. 591/2012 AL COMISIEI**din 4 iulie 2012****de modificare a prețurilor reprezentative și a valorilor taxelor suplimentare de import pentru anumite produse din sectorul zahărului, stabilite prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 971/2011 pentru anul de comercializare 2011/2012**

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole („Regulamentul unic OCP”) ⁽¹⁾,având în vedere Regulamentul (CE) nr. 951/2006 al Comisiei din 30 iunie 2006 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 318/2006 al Consiliului în ceea ce privește schimburile cu țările terțe în sectorul zahărului ⁽²⁾, în special articolul 36 alineatul (2) al doilea paragraf a doua teză,

întrucât:

- (1) Prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 971/2011 al Comisiei ⁽³⁾ s-au stabilit valorile prețurilor reprezentative și ale taxelor suplimentare aplicabile la importul de zahăr alb, de zahăr brut și de anumite siropuri pentru anul de comercializare 2011/2012. Aceste prețuri și taxe au fost modificate ultima dată prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 574/2012 al Comisiei ⁽⁴⁾.

- (2) Conform datelor de care dispune în prezent Comisia, se impune modificarea valorilor respective, în conformitate cu articolul 36 din Regulamentul (CE) nr. 951/2006.

- (3) Dat fiind că este necesar să se asigure aplicarea acestei măsuri cât mai curând posibil după ce au devenit disponibile datele actualizate, prezentul regulament trebuie să intre în vigoare la data publicării,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Prețurile reprezentative și taxele suplimentare aplicabile la importul produselor menționate la articolul 36 din Regulamentul (CE) nr. 951/2006, stabilite prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 971/2011 pentru anul de comercializare 2011/2012, se modifică și figurează în anexa la prezentul regulament.

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 4 iulie 2012.

*Pentru Comisie,
pentru președinte*

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Director general pentru agricultură și dezvoltare rurală

⁽¹⁾ JO L 299, 16.11.2007, p. 1.

⁽²⁾ JO L 178, 1.7.2006, p. 24.

⁽³⁾ JO L 254, 30.9.2011, p. 12.

⁽⁴⁾ JO L 169, 29.6.2012, p. 55.

ANEXĂ

Valori modificate ale prețurilor reprezentative și ale taxelor suplimentare de import pentru zahărul alb, zahărul brut și produsele de la codul NC 1702 90 95 aplicabile începând cu 5 iulie 2012

(în EUR)

Codul NC	Valoarea prețului reprezentativ per 100 kg net din produsul în cauză	Valoarea taxei suplimentare per 100 kg net din produsul în cauză
1701 12 10 ⁽¹⁾	39,85	0,00
1701 12 90 ⁽¹⁾	39,85	2,65
1701 13 10 ⁽¹⁾	39,85	0,00
1701 13 90 ⁽¹⁾	39,85	2,95
1701 14 10 ⁽¹⁾	39,85	0,00
1701 14 90 ⁽¹⁾	39,85	2,95
1701 91 00 ⁽²⁾	50,39	2,35
1701 99 10 ⁽²⁾	50,39	0,00
1701 99 90 ⁽²⁾	50,39	0,00
1702 90 95 ⁽³⁾	0,50	0,22

⁽¹⁾ Stabilire pentru calitatea standard, astfel cum este definită la punctul III din anexa IV la Regulamentul (CE) nr. 1234/2007.⁽²⁾ Stabilire pentru calitatea standard, astfel cum este definită la punctul II din anexa IV la Regulamentul (CE) nr. 1234/2007.⁽³⁾ Stabilire la 1 % de conținut de zaharoză.

DECIZII

DECIZIA DE PUNERE ÎN APLICARE A COMISIEI

din 3 iulie 2012

de stabilire a contribuției financiare a Uniunii la cheltuielile efectuate în contextul măsurilor de urgență luate pentru combaterea gripei aviare în Germania în noiembrie 2010

[notificată cu numărul C(2012) 4359]

(Numai textul în limba germană este autentic)

(2012/358/UE)

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Decizia 2009/470/CE a Consiliului din 25 mai 2009 privind anumite cheltuieli în domeniul veterinar ⁽¹⁾, în special articolul 4,

întrucât:

- (1) În conformitate cu articolul 75 din regulamentul financiar și cu articolul 90 alineatul (1) din normele de aplicare, angajarea cheltuielilor de la bugetul Uniunii este precedată de o decizie de finanțare care stabilește elementele esențiale ale acțiunii care implică cheltuielile și care este adoptată de către instituția competentă sau de către autoritățile împuternicite de aceasta.
- (2) Decizia 2009/470/CE stabilește procedurile care reglementează contribuția financiară a Uniunii la măsuri veterinare specifice, inclusiv la măsuri de urgență. Pentru a contribui la eradicarea gripei aviare în cel mai scurt timp posibil, Uniunea ar trebui să contribuie financiar la cheltuielile eligibile suportate de statele membre. Articolul 4 alineatul (3) prima și a doua liniuță din decizia respectivă stabilește norme privind procentul care trebuie aplicat costurilor suportate de statele membre.
- (3) Articolul 3 din Regulamentul (CE) nr. 349/2005 al Comisiei din 28 februarie 2005 de stabilire a normelor privind finanțarea comunitară a intervențiilor de urgență și a combaterii anumitor boli ale animalelor menționate în Decizia 90/424/CEE a Consiliului ⁽²⁾ stabilește norme privind cheltuielile eligibile pentru sprijin financiar din partea Uniunii.
- (4) Decizia de punere în aplicare 2011/404/UE a Comisiei din 7 iulie 2012 privind o contribuție financiară a Uniunii la măsurile de urgență luate pentru combaterea gripei aviare în Germania în noiembrie 2010 ⁽³⁾ a acordat o contribuție financiară din partea Uniunii pentru

măsurile de urgență luate pentru combaterea gripei aviare în Germania în noiembrie 2010. La data de 5 septembrie 2011, Germania a prezentat o cerere oficială de rambursare, în conformitate cu articolul 7 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (CE) nr. 349/2005.

- (5) Plata contribuției financiare a Uniunii trebuie să fie supusă condiției ca activitățile planificate să fi fost realizate efectiv și ca autoritățile să fi furnizat toate informațiile necesare în termenele stabilite.
- (6) În conformitate cu articolul 3 alineatul (4) din Decizia 2009/470/CE, Germania a informat fără întârziere Comisia și celelalte state membre cu privire la măsurile aplicate în conformitate cu legislația Uniunii privind notificarea și eradicarea, precum și cu privire la rezultatele acestora. În conformitate cu articolul 7 din Regulamentul (CE) nr. 349/2005, cererea de rambursare a fost însoțită de un raport financiar, de documente justificative, de un raport epidemiologic pentru fiecare exploatație în care au fost sacrificate sau distruse animale, precum și de rezultatele auditurilor respective.
- (7) Observațiile Comisiei, metoda de calcul a cheltuielilor eligibile și concluziile finale au fost comunicate Germaniei la data de 16 martie 2012.
- (8) În consecință, poate fi stabilită, în prezent, valoarea totală a contribuției financiare a Uniunii la cheltuielile eligibile suportate în vederea eradicării gripei aviare în Germania în noiembrie 2010.
- (9) Măsurile prevăzute în prezenta decizie sunt conforme cu avizul Comitetului permanent pentru lanțul alimentar și sănătatea animală,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Contribuția financiară a Uniunii la cheltuielile legate de eradicarea gripei aviare în Germania în 2010 este stabilită la 177 181,83 EUR.

⁽¹⁾ JO L 155, 18.6.2009, p. 30.

⁽²⁾ JO L 55, 1.3.2005, p. 12.

⁽³⁾ JO L 180, 8.7.2011, p. 50.

Articolul 2

Prezenta decizie constituie o decizie de finanțare în sensul articolului 75 din regulamentul financiar și se adresează Republicii Federale Germania.

Adoptată la Bruxelles, 3 iulie 2012.

Pentru Comisie
John DALLI
Membru al Comisiei

DECIZIA BĂNCII CENTRALE EUROPENE

din 28 iunie 2012

de modificare a Deciziei BCE/2011/25 privind măsuri suplimentare temporare legate de operațiunile de refinanțare din Eurosistem și eligibilitatea colateralului

(BCE/2012/11)

(2012/359/UE)

CONSILIUL GUVERNATORILOR BĂNCII CENTRALE EUROPENE,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Modificare

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 127 alineatul (2) prima liniuță,

Articolul 3 din Decizia BCE/2011/25 se înlocuiește cu următorul text:

având în vedere Statutul Sistemului European al Băncilor Centrale și al Băncii Centrale Europene, în special articolul 3.1 prima liniuță și articolul 18.2,

„Articolul 3

Acceptarea anumitor altor titluri garantate cu active

întrucât:

(1) Pe lângă titlurile garantate cu active (*asset-backed securities*) (TGA) eligibile în temeiul Capitolului 6 din anexa I la Orientarea BCE/2011/14, TGA care nu îndeplinesc cerințele pentru evaluarea creditului prevăzute la secțiunea 6.3.2 din anexa I la Orientarea BCE/2011/14, dar în rest îndeplinesc toate criteriile de eligibilitate aplicabile TGA în temeiul Orientării BCE/2011/14, sunt eligibile drept colateral pentru operațiunile de politică monetară din Eurosistem, cu condiția să aibă, la emisiune și în orice moment ulterior, două ratinguri de tip «triplu B» (*triple B*) (*) cel puțin. Acestea îndeplinesc și toate cerințele următoare:

- (1) În temeiul articolului 18.1 din Statutul Sistemului European al Băncilor Centrale și al Băncii Centrale Europene, Banca Centrală Europeană (BCE) și băncile centrale naționale ale statelor membre a căror monedă este euro (denumite în continuare „BCN”) pot desfășura operațiuni de creditare cu instituțiile de credit și cu alți participanți pe piață pe bază de colateral corespunzător. Criteriile în temeiul cărora este stabilită eligibilitatea garanțiilor pentru operațiunile de politică monetară din Eurosistem sunt prevăzute în anexa I la Orientarea BCE/2011/14 din 20 septembrie 2011 privind instrumentele și procedurile de politică monetară ale Eurosistemului ⁽¹⁾.
- (2) Consiliul guvernatorilor apreciază că, pentru a majora nivelul de lichiditate furnizată contrapărților la operațiunile de politică monetară din Eurosistem, ar trebui extinse criteriile pentru stabilirea eligibilității titlurilor garantate cu active care urmează a fi folosite drept colateral pentru operațiunile de politică monetară din Eurosistem.
- (3) Este necesar ca aplicarea unor astfel de măsuri să fie temporară, până când Consiliul guvernatorilor va aprecia că stabilitatea sistemului financiar permite aplicarea mecanismului general al Eurosistemului pentru operațiunile de politică monetară.
- (4) Prin urmare, Decizia BCE/2011/25 din 14 decembrie 2011 privind măsuri suplimentare temporare legate de operațiunile de refinanțare din Eurosistem și eligibilitatea colateralului ⁽²⁾ ar trebui modificată în mod corespunzător,

- (a) activele generatoare de fluxuri de numerar care garantează TGA aparțin uneia dintre următoarele clase de active: (i) creanțe ipotecare rezidențiale (*residential mortgages*); (ii) credite acordate întreprinderilor mici și mijlocii (IMM-uri); (iii) creanțe ipotecare comerciale (*commercial mortgages*); (iv) credite auto; (v) leasing și credite de consum;
- (b) nu există mix-uri de diferite clase de active în activele generatoare de fluxuri de numerar;
- (c) activele generatoare de fluxuri de numerar care garantează TGA nu conțin credite care:
 - (i) sunt neperformante la momentul emiterii respectivelor TGA;
 - (ii) sunt neperformante atunci când sunt încorporate în TGA pe parcursul valabilității TGA, de exemplu prin intermediul unei substituirii sau înlocuirii ale activelor generatoare de fluxuri de numerar;
 - (iii) sunt, în orice moment, structurate, sindicalizate sau cu efect de levier;
- (d) documentele aferente tranzacției cu TGA cuprind dispoziții privind continuitatea administrării datoriei.

(2) TGA prevăzute la alineatul (1) care au două ratinguri de tip «un singur » (*single A*) (**) cel puțin fac obiectul unei marje de ajustare a valorii de 16 %.

⁽¹⁾ JO L 331, 14.12.2011, p. 1.

⁽²⁾ JO L 341, 22.12.2011, p. 65.

(3) TGA prevăzute la alineatul (1) care nu au două ratinguri de tip «un singur » cel puțin fac obiectul următoarelor marje de ajustare a valorii: (a) TGA garantate cu creanțe ipotecare comerciale fac obiectul unei marje de ajustare a valorii de 32 %; (b) toate celelalte TGA fac obiectul unei marje de ajustare a valorii de 26 %.

(4) O contraparte nu poate depune drept colateral TGA eligibile în temeiul alineatului (1), în cazul în care contraparta, sau orice alt terț cu care are legături strânse, acționează în legătură cu TGA ca un furnizor de acoperire pentru riscul ratei dobânzii.

(5) În sensul prezentului articol, termenii «întreprindere mică» și «întreprindere mijlocie» au sensul stabilit în Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (**).

(6) O BNC poate accepta drept colateral pentru operațiunile de politică monetară din Eurosistem TGA ale căror active-garanție includ creanțe ipotecare rezidențiale sau credite acordate IMM-urilor, sau ambele, și care nu îndeplinesc cerințele pentru evaluarea creditului prevăzute la secțiunea 6.3.2 din anexa I la Orientarea BCE/2011/14 și cerințele prevăzute la alineatul (1) literele (a)-(d) și la alineatul (4) de mai sus, dar care în rest îndeplinesc toate criteriile de eligibilitate aplicabile TGA în temeiul Orientării

BCE/2011/14 și au două ratinguri de tip «triplu B» cel puțin. Astfel de TGA sunt limitate la cele emise înainte de 20 iunie 2012 și fac obiectul unei marje de ajustare a valorii de 32 %.

(*) Un rating de tip «triplu B» este cel puțin un rating «Baa3» acordat de Moody's, «BBB-» acordat de Fitch sau de Standard & Poor's, sau un rating «BBB» acordat de DBRS.

(**) Un rating de tip «un singur A» este cel puțin un rating «A3» acordat de Moody's, «A-» acordat de Fitch sau de Standard & Poor's, sau un rating «AL» acordat de DBRS.

(***) JO L 124, 20.5.2003, p. 36."

Articolul 2

Intrare în vigoare

Prezenta decizie intră în vigoare la 29 iunie 2012.

Adoptat la Frankfurt pe Main, 28 iunie 2012.

Președintele BCE

Mario DRAGHI

III

(Alte acte)

SPAȚIUL ECONOMIC EUROPEAN

DECIZIA NR. 205/11/COL A AUTORITĂȚII AELS DE SUPRAVEGHERE

din 29 iunie 2011

cu privire la acordul suplimentar privind serviciul Hurtigruten (Norvegia)

AUTORITATEA AELS DE SUPRAVEGHERE (DENUMITĂ ÎN CONTINUARE „AUTORITATEA”),

AVÂND ÎN VEDERE Acordul privind Spațiul Economic European („Acordul privind SEE”), în special articolul 59 alineatul (2), articolul 61 și Protocolul 26,

AVÂND ÎN VEDERE Acordul dintre statele AELS privind instituirea unei Autorități de Supraveghere și a unei Curți de Justiție (denumit în continuare „Acordul privind Autoritatea de Supraveghere și Curtea de Justiție”), în special articolul 24,

AVÂND ÎN VEDERE Protocolul 3 la Acordul privind Autoritatea de Supraveghere și Curtea de Justiție (denumit în continuare „Protocolul 3”), în special articolul 1 alineatul (2) din partea I, articolul 7 alineatul (5) și articolul 14 din partea II,

AVÂND ÎN VEDERE versiunea consolidată a Deciziei Autorității nr. 195/04/COL din 14 iulie 2004 privind dispozițiile de punere în aplicare menționate la articolul 27 din partea II a Protocolului 3 (denumită în continuare „Decizia privind dispozițiile de punere în aplicare”) (1),

INVITÂND părțile interesate să își prezinte observațiile în temeiul acestor dispoziții (2),

întrucât:

I. FAPTE

1. PROCEDURĂ

Prin scrisoarea din 28 noiembrie 2008 (evenimentul nr. 500143), autoritățile norvegiene au informat Autoritatea cu privire la renegocierea acordului dintre autoritățile norvegiene și Hurtigruten ASA privind achiziția serviciilor de transport dintre Bergen și Kirkenes din Norvegia.

În urma unor schimburi de corespondență (3), prin scrisoarea din data de 14 iulie 2010, Autoritatea a informat autoritățile

(1) Disponibilă la: <http://www.eftasurv.int/media/decisions/195-04-COL.pdf>.

(2) Publicate în JO C 320, 25.11.2010 pagina 6 și în Suplimentul SEE la Jurnalul Oficial nr. 65, 25.11.2010 pagina 4.

(3) Pentru informații mai detaliate cu privire la diferitele corespondențe dintre Autoritate și autoritățile norvegiene, se face trimitere la Decizia Autorității de inițiere a procedurii de investigație formală, Decizia nr. 325/10/COL. Pentru referințele privind publicarea, a se vedea nota de subsol 2.

norvegiene că a decis să inițieze procedura oficială de investigare prevăzută la articolul 1 alineatul (2) din partea I a Protocolului 3 cu privire la plățile suplimentare către societatea Hurtigruten din 2008.

Decizia Autorității nr. 325/10/COL de a iniția procedura („decizia de inițiere a procedurii”) a fost publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și în Suplimentul SEE la acesta (4). Autoritatea a invitat părțile interesate să își prezinte observațiile cu privire la decizie. Autoritatea nu a primit nicio observație din partea terților.

Prin scrisoarea din data de 30 septembrie 2010 (Evenimentul nr. 571486), autoritățile norvegiene și-au trimis observațiile privind decizia de inițiere a procedurii (Evenimentul nr. 563570). Ulterior, acestea au trimis e-mailuri cu informații suplimentare în data de 20 aprilie 2011 (Evenimentul nr. 595326), 4 mai 2011, (Evenimentul nr. 596802) și 6 mai 2011 (Evenimentul nr. 597151).

2. CONTEXT – ACORDUL HURTIGRUTEN

Hurtigruten ASA furnizează servicii de transport maritim care constau din transportul combinat de persoane și mărfuri de-a lungul coastei norvegiene, de la Bergen la Kirkenes, deservind 34 de porturi de escală, în fiecare zi, pe toată perioada anului.

(4) Pentru referințele privind publicarea, a se vedea nota de subsol 2.

Funcționarea serviciului pentru perioada 1 ianuarie 2005 până la 31 decembrie 2012 a făcut obiectul unei proceduri de licitație inițiată în iunie 2004. *Ofotens og Vesteraalens Dampskipsselskap ASA* și *Troms Fylkes Dampskipsselskap* („societățile Hurtigruten”) ⁽⁵⁾ au fost singurii ofertanți și au semnat un contract cu autoritățile norvegiene la 17 decembrie 2004 („Acordul Hurtigruten”). Cele două societăți au fuzionat în martie 2006, pentru a forma entitatea care exploatează în prezent serviciul, Hurtigruten ASA („Hurtigruten”). Acordul Hurtigruten, semnat în 2004, nu a fost comunicat Autorității și nu a făcut, prin urmare, obiectul unei evaluări de către Autoritate, în conformitate cu normele privind ajutoarele de stat ale Acordului privind SEE.

În conformitate cu Acordul Hurtigruten, societatea Hurtigruten furnizează servicii zilnice în 34 de porturi de esală prestabilite, pe întreg parcursul anului, pe baza unui program fix, cu o capacitate bazată pe cerința de a funcționa pe acea rută cu 11 nave aprobate în prealabil de către autoritățile norvegiene și cu prețuri maxime în ce privește traseele lungi pentru pasageri. Hurtigruten este liberă să aleagă prețurile pentru călătoriile dus-întors, pentru cabine, pentru serviciile de catering și pentru transportul automobilelor și al mărfurilor.

Pentru serviciile cuprinse în Acordul Hurtigruten, autoritățile norvegiene plătesc o compensație totală de 1 899,7 milioane NOK pentru cei opt ani de valabilitate a acordului, exprimată în prețurile din 2005:

Pentru 2005	217,5 milioane NOK
Pentru 2006	247,5 milioane NOK
Pentru 2007	247,5 milioane NOK
Pentru 2008	240,0 milioane NOK
Pentru 2009	236,8 milioane NOK
Pentru 2010	236,8 milioane NOK
Pentru 2011	236,8 milioane NOK
Pentru 2012	236,8 milioane NOK

Plățile sunt ajustate în funcție de o clauză de indexare a prețurilor cuprinsă în articolul 6.2 din Acordul Hurtigruten, ținând seama de prețul combustibilului pentru motoarele navale, de costurile salariale din sectorul marin și de NIBOR ⁽⁶⁾.

Conform autorităților norvegiene, Hurtigruten este obligată să țină o contabilitate separată pentru serviciile societății pentru ruta Bergen-Kirkenes și pentru activitățile care nu fac parte

din această rută, însă nu are nicio obligație în prezentul acord de a ține o contabilitate separată pentru partea obligației de serviciu public a rutei Bergen-Kirkenes și pentru partea comercială a aceleiași rute.

Pe lângă serviciul cuprins în Acordul Hurtigruten, societatea Hurtigruten este un operator comercial și oferă călătorii dus-întors, excursii și servicii de catering pe ruta Bergen-Kirkenes. În plus, în legătură cu această rută, societatea Hurtigruten furnizează de asemenea servicii de transport în fiordul *Geiranger*, în afara sferei de aplicare a Acordului Hurtigruten. Mai mult, societatea Hurtigruten realizează o serie de croaziere în diferite state europene, Rusia, Antarctica, Spitsbergen și Groenlanda.

La 30 iunie 2010, autoritățile norvegiene au inițiat o procedură de licitație pe ruta dintre Bergen și Kirkenes, pentru o perioadă de opt ani, începând cu 1 ianuarie 2013 cel târziu. Autoritățile norvegiene au informat Autoritatea că la 13 aprilie 2011 a fost semnat cu societatea Hurtigruten un nou contract pentru furnizarea serviciului din data de 1 ianuarie 2012 până în 31 decembrie 2019. Acest contract nu este evaluat în prezenta decizie.

3. DESCRIEREA CELOR TREI MĂSURI EVALUATE

3.1. Cele trei măsuri

Autoritățile norvegiene au explicat că la 27 octombrie 2008, autoritățile norvegiene și societatea Hurtigruten au încheiat un acord pe baza căruia plata statului pentru furnizarea serviciilor de transport dintre Bergen și Kirkenes a crescut după cum urmează (denumite în continuare „cele trei măsuri”):

1. rambursarea a 90 % din așa-numita taxă Nox pentru 2007 și a 90 % din contribuțiile pentru Fondul Nox Fund începând cu ianuarie 2008, pentru perioada rămasă din Acordul Hurtigruten, și anume până la 31 decembrie 2012 ⁽⁷⁾;
2. în 2008, s-a acordat o „despăgubire generală” în valoare de 66 milioane NOK, datorită situației financiare slabe a societății Hurtigruten, ca urmare a creșterii generale a costurilor pentru serviciul furnizat. Pentru perioada rămasă din contract, și anume până la 31 decembrie 2012, se prevede o despăgubire generală anuală, cu condiția ca situația financiară a societății legată de serviciul public să nu se îmbunătățească în mod semnificativ ⁽⁸⁾; și

⁽⁷⁾ La pagina 13 a raportului de la BDO Noraudit din data de 23.3.2009, trimis de către autoritățile norvegiene, se explică faptul că operațiunea *Geirangerfjord* a reprezentat 2 % din totalul consumului de combustibil din 2007. Atunci când s-a calculat procentul de 90 %, consumul de combustibil aferent operațiunii *Geirangerfjord* a fost dedus în prealabil, ceea ce înseamnă că s-a rambursat 88,2 % din taxa NOX.

⁽⁸⁾ În Acordul suplimentar: „I tråd med St. prp. nr. 24 (2008-2009) har Hurtigruten ASA fått en generell kompensasjon på 66 mill kr for 2008. Denne ordningen videreføres på årlig basis i resten av avtaleperioden forutsatt at selskapets lønnsomhet knyttet til det statlige kjøpet ikke forbedres vesentlig. Det forutsettes dog at denne kompensasjonen bare er nødvendig for å sikre kostnadsdekning relatert til statens kjøp av denne tjenesten”.

⁽⁵⁾ Pentru perioada cuprinsă între 1.1.2002 și 31.12.2004, furnizarea serviciului a fost încredințată celor două societăți maritime *Ofotens og Vesteraalens Dampskipsselskap ASA* și *Troms Fylkes Dampskipsselskap*.

⁽⁶⁾ Rata interbancară norvegiană.

3. o diminuare a numărului de nave de la 11 la 10, pe perioada iernii (din 1 noiembrie până în 31 martie) până la expirarea Acordului Hurtigruten, fără reducerea remunerației pentru serviciu, în conformitate cu dispozițiile Acordului Hurtigruten⁽⁹⁾. Se urmărește continuarea acestui serviciu redus până la sfârșitul Acordului Hurtigruten, și anume până la 31 decembrie 2012.

3.2. Renegocierea Acordului Hurtigruten

3.2.1. Clauza de renegociere

Articolul 8 din Acordul Hurtigruten conține o clauză de revizuire, prin care ambele părți pot iniția o procedură de renegociere. Clauza de revizuire are următorul cuprins (traducerea este efectuată de către Autoritate):

„Documentele oficiale care duc la modificări semnificative ale costurilor, precum și la modificări radicale ale prețurilor factorilor de intrare pe care părțile nu le-au putut prevedea în mod rezonabil, justifică solicitarea unei renegocieri de către oricare dintre părțile contractante, cu privire la ajustările extraordinare ale remunerației statului, modificările legate de serviciul furnizat sau alte măsuri. În cadrul acestor negocieri, cealaltă parte va avea drept de acces la toate documentele necesare”.⁽¹⁰⁾

3.2.2. Acordul suplimentar

Așa cum s-a menționat mai sus, renegocierea Acordului Hurtigruten s-a realizat la 27 octombrie 2008, fapt ce a dus la creșterea compensației pentru obligația de serviciu public a societății Hurtigruten, prin intermediul celor trei măsuri diferite mai-sus menționate.

Acest acord a fost confirmat în scris printr-o scrisoare semnată de autoritățile norvegiene la 5 noiembrie 2008, făcând referire la renegocierea realizată la 27 octombrie 2008.

La 8 iulie 2009, respectiv 19 august 2009, autoritățile norvegiene și societatea Hurtigruten au semnat un document de oficializare a renegocierilor realizate cu privire la Acordul Hurtigruten inițial („Acordul suplimentar”), făcând referire la scrisoarea semnată de autoritățile norvegiene la 5 noiembrie 2008.

3.2.3. Plățile care au fost efectuate în cadrul celor trei măsuri

În conformitate cu acordul revizuit și cu alocarea ulterioară a bugetului Parlamentului norvegian⁽¹¹⁾, în decembrie 2008, s-au

⁽⁹⁾ Articolul 4 din Acordul Hurtigruten prevede o deducere a compensației în cazul unui serviciu redus.

⁽¹⁰⁾ În Acordul Hurtigruten: „Offentlige pålegg som medfører betydelige kostnadsendringer samt radikale endringer av priser på innsatsfaktorer som partene ikke med rimelighet kunne forutse, gir hver av partene rett til å kreve forhandlinger om ekstraordinære reguleringer av statens godtgjørelse, endring av produksjonen eller andre tiltak. Motparten har i slike forhandlinger krav på all nødvendig dokumentasjon”.

⁽¹¹⁾ St.prp. nr. 24 (2008-2009), Innst. S. nr. 92 (2008-2009), Prop. 50 S (2009-2010), Innst. 74 S (2009-2010) și Prop. 125 S (2009-2010).

plătit 125 milioane NOK⁽¹²⁾ societății Hurtigruten, ca o despăgubire suplimentară pentru 2007 și 2008.

Conform informațiilor disponibile Autorității, următoarele plăți suplimentare au fost deja efectuate în urma renegocierii Acordului suplimentar:

	Rambursarea taxei NOx/ Fondului NOx	Despăgubire generală	Reducerea serviciilor; 10 nave în loc de 11 în timpul sezonului de iarnă (nov - martie)
Pentru 2007	53,4 milioane NOK		
Pentru prima jumătate a anului 2008	5,4 milioane NOK	66 milioane NOK	11,3 milioane NOK
Pentru a doua jumătate a anului 2008			
Pentru prima jumătate a anului 2009	5,9 milioane NOK		

Autoritățile norvegiene au informat Autoritatea că, în ce privește rambursările taxei NOx/Fondului NOx, nu s-a efectuat o plată în valoare de 7,2 milioane NOK, aferentă celei de-a doua jumătăți a anului 2008, din cauza unei erori administrative. Mai mult, plățile pentru cea de-a doua jumătate a anului 2009 și pentru primele trei trimestre ale anului 2010 nu au fost efectuate, ca urmare a deciziei Autorității de a iniția procedura de investigație formală. În plus, autoritățile norvegiene au informat Autoritatea că până în prezent nu a fost plătită nicio „despăgubire generală” pentru 2009, 2010 sau 2011 și că, până când Autoritatea nu ia decizia finală, nu se vor face alte plăți în cadrul Acordului suplimentar.

În plus, începând cu 16 noiembrie 2008, societatea Hurtigruten a fost autorizată să reducă numărul de nave de la 11 la 10 pe timpul sezonului de iarnă (1 noiembrie - 31 martie), fără nicio deducere a compensației pentru obligația de serviciu public. Conform informațiilor furnizate de autoritățile norvegiene, această reducere corespunde unei sume suplimentare de 11,3 milioane NOK⁽¹³⁾ pe lângă compensația din timpul sezonului de iarnă 2008 - 2009, calculată pe baza deducerii compensației la care Hurtigruten ar fi altfel supusă în conformitate cu Acordul Hurtigruten pentru serviciul redus. Acest acord era în vigoare și în sezonul de iarnă 2009 - 2010 și, în conformitate cu informațiile disponibile Autorității, în sezonul de iarnă 2010 - 2011, însă pentru această perioadă nu există calcule.

⁽¹²⁾ Această cifră cuprinde, după cum urmează: (i) 53,4 milioane NOK reprezentând rambursarea taxei NOx pentru 2007; (ii) 5,4 milioane NOK reprezentând despăgubirea pentru contribuțiile la Fondul NOx aferente primei jumătăți a anului 2008; și (iii) 66 milioane NOK reprezentând o despăgubire generală pentru 2008.

⁽¹³⁾ 3,6 milioane NOK pentru perioada 16.11.2008 - 31.12.2008 și 7,7 milioane NOK pentru perioada 1.1.2009 - 31.3.2009.

Conform autorităților norvegiene, Acordul suplimentar duce la o creștere totală cu 26 % a contribuțiilor pentru anul 2008, pe lângă o ajustare de preț în conformitate cu articolul 6.2 din Acordul Hurtigruten⁽¹⁴⁾.

4. MOTIVE PENTRU ÎNȚIEREA PROCEDURII

Autoritatea a inițiat procedura de investigație formală pe baza faptului că plățile suplimentare către Hurtigruten ar putea implica ajutorul de stat. Autoritatea a avut îndoieli în special cu privire la aspectul dacă creșterea compensației prevăzută în renegociere și în Acordul suplimentar ar putea fi considerată ca făcând obiectul contractului semnat în urma procedurii de licitație efectuate în 2004.

Autoritatea a manifestat îndoieli și legate de respectarea de către măsurile adoptate de autoritățile norvegiene a cerințelor articolului 59 alineatul (2) al Acordului privind SEE, în sensul că acestea nu corespund decât compensației pentru furnizarea serviciului public. În plus, Autoritatea a exprimat îndoieli cu privire la compatibilitatea intervențiilor cu funcționarea Acordului privind SEE, în special pe baza articolului 61 alineatul (3) al Acordului privind SEE și a Liniilor directe ale Autorității privind salvarea și restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate („Orientările privind salvarea și restructurarea întreprinderilor”) (15).

5. OBSERVAȚII ALE AUTORITĂȚILOR NORVEGIENE

5.1. Plățile suplimentare nu constituie ajutor de stat sau sunt o compensație necesară pentru furnizarea unui serviciu public în conformitate cu articolul 59 alineatul (2) al Acordului privind SEE

Autoritățile norvegiene au argumentat că cele trei măsuri nu constituie un ajutor de stat. Acestea au susținut că prin limitarea plăților suplimentare la strictul necesar pentru a asigura furnizarea în continuare a serviciului public, plățile suplimentare nu reprezintă un avantaj economic în sensul articolului 61 alineatul (1) al Acordului privind SEE și al jurisprudenței *Altmark*.

Autoritățile norvegiene susțin că măsurile luate în octombrie 2008 au fost măsuri de urgență adoptate în vederea remedierii situației economice dificile a societății Hurtigruten în 2008, pentru a asigura un serviciu continuu pe perioada interimară, până la finalizarea noii proceduri de licitație; în acest sens, acestea au acționat ca un operator rațional de pe piață. În

vederea susținerii acestui argument, autoritățile norvegiene fac trimitere la hotărârea *Linde* (16) pronunțată de Tribunalul de Primă Instanță.

Mai mult, autoritățile norvegiene susțin că compensația pentru taxa NOx tax și contribuțiile la Fondul pentru taxa NOx nu îndeplinesc condiția selectivității, deoarece aceeași rambursare se aplică tuturor serviciilor maritime de transport de pasageri care au obligații privind serviciile publice. Ca alternativă, în cazul în care Autoritatea ar constata că cele trei măsuri nu reprezintă un ajutor de stat în sensul articolului 61 alineatul (1) al Acordului privind SEE, autoritățile norvegiene susțin că măsurile reprezintă compensația necesară pentru obligația de serviciu public, în conformitate cu articolul 59 alineatul (2) al Acordului privind SEE.

Pentru a demonstra că societatea Hurtigruten nu a fost compensată în mod excesiv pentru furnizarea unui serviciu public în conformitate cu articolul 59 alineatul (2) al Acordului privind SEE, autoritățile norvegiene au transmis Autorității un raport din partea PWC și două rapoarte din partea BDO Noraudit. Rapoartele indică faptul că societatea Hurtigruten nu a separat în mod adecvat contabilitatea pentru activitățile aferente serviciului public și contabilitatea pentru alte activități care nu intră în sfera de aplicare a serviciului public. (17) Datorită acestui fapt, se simulează un cost *ex post* și o repartizare a veniturilor.

Aceste trei rapoarte conțin:

(i) Raportul PWC din 14 octombrie 2008

Raportul PWC din 14 octombrie 2008, împreună cu materialul său de bază („Raportul PWC”) (18) prevede trei metode alternative care demonstrează măsura în care societatea Hurtigruten a fost subcompensată pentru furnizarea serviciului public.

Primele două metode utilizate sunt modele de cost al producției, încercându-se să se separe costurile și veniturile legate atât de activitățile aferente serviciului public, cât și de activitățile comerciale. Prima metodă implică utilizarea costurilor și a veniturilor navei „MS Narvik” pentru anul 2006, pentru a demonstra modul în care societatea Hurtigruten a fost subcompensată pentru serviciului public. A doua metodă este similară celei dintâi, însă în loc să limiteze evaluarea la nava MS Narvik, se utilizează ca bază de calcul costurile și veniturile întregii flote a societății Hurtigruten pentru anul 2006.

(14) Compensația din cadrul Acordului Hurtigruten ar fi fost de 288 milioane NOK pentru 2008, ajustată în conformitate cu clauza de ajustare a prețului. Plățile suplimentare din cadrul celor trei măsuri convenite în Acordul suplimentar totalizează 75 milioane de NOK pentru 2008. Astfel, compensația totală pentru 2008 a fost de 363 milioane NOK, sau o creștere cu 26 % față de ajustarea prețului prevăzută în cadrul Acordului Hurtigruten. A se vedea scrisoarea din partea autorităților norvegiene, din data de 3.4.2009 (Evenimentul nr. 514420) pagina 5.

(15) Disponibile la: <http://www.eftasurv.int/state-aid/legal-framework/state-aid-guidelines/>
JO L 107, 28.4.2005, p. 28, suplimentul SEE nr. 21, 28.4.2005, p. 1.

(16) Cauza T-98/00 *Linde* [2002], Rec., II-3961.

(17) A se vedea Raportul de bază al Raportului PWC *Hurtigruteavtalen – økonomiske beregninger* din 27.9.2007, p. 3, primul Raport BDO, p. 7 (ambele aferente Evenimentului nr. 514420) și al doilea Raport BDO, p. 4 (Evenimentul nr. 571486).

(18) Raportul PWC cuprinde scrisoarea trimisă de PWC societății Hurtigruten la data de 14.10.2008 și materiale de bază sub forma a trei documente separate: (i) *Hurtigruteavtalen – økonomiske beregninger* din data de 27.9.2007, (ii) *Tilleggsopplysninger knyttet til Hurtigruteavtalen – økonomiske beregninger* din data de 4.10.2007, și (iii) *Hurtigruteavtalen – økonomiske beregninger* din data de 12.10.2007 (toate documentele pot fi găsite în cadrul Evenimentului nr. 514420, la paginile 52-96).

A treia metodă implică nediferențierea dintre serviciul public și activitățile comerciale. Calculele sale se bazează pe înregistrările contabile pe 2006 pentru întreaga flotă a societății Hurtigruten. Ideea este că autoritățile norvegiene, pot asigura, prin acest ajutor, profitabilitatea serviciului public combinat cu activitățile comerciale pentru societatea Hurtigruten, în sensul că toate costurile sunt acoperite și societatea Hurtigruten obține o rentabilitate a capitalului de 3-5 % din profitul înainte de impozitare sau 10 % din EBIT-DA. ⁽¹⁹⁾

Cu a treia metodă a Raportului PWC, autoritățile norvegiene par să susțină că nu trebuie să se facă nicio distincție între serviciul public și activitățile comerciale și că ajutorul poate fi acordat pentru a asigura profitabilitatea contractului (ținând seama de costurile și veniturile aferente atât activităților legate de serviciul public, cât și activităților comerciale).

(ii) Raportul BDO Noraudit din 23 martie 2009

Primul Raport BDO Noraudit din 23 martie 2009 („primul Raport BDO”) explică modul în care cele trei măsuri ⁽²⁰⁾ nu au dus la o compensare excesivă atunci când au fost analizate ținând seama de creșterea costurilor combinate pentru întreaga flotă a societății Hurtigruten legate de (i) introducerea taxei NOx (pentru 2007 și prima jumătate a anului 2008), și (ii) creșterea prețurilor combustibilului în 2008. În raport, BDO Noraudit susține că, la calculul costurilor combustibilului, nu trebuie să se ia în considerare costurile și beneficiile legate de acoperirea costurilor combustibilului de către societatea Hurtigruten.

(iii) Raportul BDO Noraudit din 27 septembrie 2010

Cel de-al doilea Raport BDO Noraudit din 27 septembrie 2010 („al doilea Raport BDO”) oferă o explicație alternativă cu privire la modul în care cele trei măsuri ⁽²¹⁾ nu au implicat nicio compensare excesivă. Există două diferențe semnificative față de primul raport, și anume faptul că (i) pentru a calcula costul de furnizare a serviciului public, în loc să se analizeze costul verificabil legat de exploatarea întregii flote a societății Hurtigruten, se utilizează costurile efective legate de exploatarea navei care, dintre cele care fac obiectul taxei NOx, îndeplinește cel mai bine cerințele minime ale obligației privind serviciul public ⁽²²⁾ (MS Vester-

ålen), și că (ii) compensația depinde de deficitele totale pe 2007 și 2008 legate de operațiunile privind serviciul public ale societății Hurtigruten și nu de creșterea prețurilor combustibilului din 2008.

În ce privește metoda repartizării costurilor utilizată în rapoarte, primele două metode din Raportul PWC și cele două Rapoarte BDO tind să clasifice numai costul marginal suplimentar legat de activitățile comerciale (și anume, costul suplimentar al combustibilului și costul NOx aferent unei croaziere în Geirangerfjord), ca și costuri comerciale. Restul costurilor tind să fie repartizate serviciului public. Cu alte cuvinte, *costurile fixe* comune serviciului public și activităților comerciale tind să fie repartizate serviciului public. Pe de altă parte, *veniturile generate* de activitățile aferente serviciului public sunt repartizate serviciului public, în timp ce veniturile obținute din activitățile din afara sferei de aplicare a serviciului public sunt repartizate părții comerciale.

Această metodă de repartizare poate fi ilustrată prin exemplul inclus în Raportul PWC, care oferă o imagine de ansamblu asupra repartizării costurilor (Figura 1) și a veniturilor (Figura 2) pentru nava MS Narvik (nava care îndeplinește cel mai bine cerințele minime ale obligației de serviciu public, dar care nu face obiectul taxei NOx) ⁽²³⁾:

Figura 1

Costuri

	Narvik faktisk 06	Anslag tjenestekjøp
Varekostnader	5 728	2 635
Personalkostnader	32 009	25 607
Bunkers	16 554	16 089
Havnekostnader	4 798	4 798
Vedlikehold	6 709	6 709
Forsikring	1 001	801
Administrasjonskostnader	7 993	3 997
Landturkostnader	2 348	
Salgs- og markeds-kostnader	5 635	1 127
Andre kostnader	4 615	2 308
Sum kostnader	87 390	64 070

⁽¹⁹⁾ Profitul înainte de deducerea dobânzilor, a impozitului și de includerea deprecierei și a amortizării.

⁽²⁰⁾ Mai precis: (i) rambursarea NOx pentru 2007 și pentru prima jumătate a anului 2008, (ii) alocarea generală a celor 66 milioane NOK, și (iii) profitul de 3,6 milioane NOK pentru 2008, ca urmare a limitării cerinței legate de numărul de nave din cadrul contractului de servicii publice.

⁽²¹⁾ Mai precis: (i) rambursarea NOx pentru 2007 și 2008, (ii) alocarea generală a celor 66 milioane NOK și (iii) profitul de 3,6 milioane NOK pentru 2008, ca urmare a limitării cerinței legate de numărul de nave din cadrul contractului de servicii publice.

⁽²²⁾ Și anume capacitatea de transport pentru 400 de pasageri, cabine de dormit pentru 150 de pasageri și capacitatea pentru 150 de EURO paleți.

⁽²³⁾ A se vedea materialul de bază pentru Raportul PWC, *Hurtigruteavtalen – økonomiske beregninger* din 27.9.2007 (Evenimentul nr. 514420, pagina 57).

Figura 2

Venituri

	Narvik faktisk 06	Anslag tjenestekjøp
Rundtursinntekter	18 756	
Distanseinntekter	14 231	14 231
Godsinntekter	4 722	4 722
Bilinntekter	987	987
Salg kost rundreise	6 205	
Salg kost distansereise	1 104	1 104
Cateringinntekter	6 853	5 482
Landtursinntekter	3 645	
Andre inntekter	3 346	1 673
Sum inntekter	59 849	28 199

Cifrele de mai sus arată faptul că, deși toate costurile fixe comune pentru *i.a.* combustibil (mai puțin consumul aferent croazierei din Geirangerfjord), taxele portuare și taxele pentru întreținerea porturilor (în total 27,6 milioane NOK) sunt repartizate serviciului public (*tjenestekjøp*), numai veniturile obținute din transportul anumitor pasageri, al tuturor mărfurilor și automobilelor, precum și o parte din veniturile obținute din alimente, servicii de catering și alte activități (în total 28,2 milioane NOK) sunt repartizate serviciului public. Cu toate acestea, veniturile obținute din activitățile de croazieră (a se vedea *i.a.* *Rundtursinntekter* – 18,8 milioane NOK) sunt repartizate activităților care nu intră în sfera de aplicare a serviciului public.

5.2. Plățile suplimentare trebuie considerate compatibile pe baza articolului 61 alineatul (3) litera (c) al Acordului privind SEE

Ca o a doua alternativă, în cazul în care Autoritatea constată că cele trei măsuri reprezintă ajutor de stat în sensul articolului 61 alineatul (1) din Acordul privind SEE și că excepția de la articolul 59 alineatul (2) nu este aplicabilă, autoritățile norvegiene susțin că la momentul renegocierii Acordului Hurtigruten în octombrie 2008, Hurtigruten era o societate aflată în dificultate, prin urmare, compensația ar trebui considerată un ajutor de restructurare compatibil, în conformitate cu articolul 61 alineatul (3) din Acordul privind SEE și cu Liniile directe privind salvarea și restructurarea întreprinderilor.

Pentru a susține acest argument, autoritățile norvegiene au trimis informații cu privire la un program de ameliorare alcătuit din patru puncte, introdus la adunarea generală anuală a societății Hurtigruten, la 15 mai 2008. ⁽²⁴⁾

⁽²⁴⁾ Informațiile sunt cuprinse în două memorandumuri elaborate de consilierul juridic al societății Hurtigruten, din data de 23.3.2009, care au fost anexate unei scrisori din partea autorităților norvegiene din data de 3.4.2009 (Evenimentul nr. 514420), și într-un memorandum din data de 24.2.2010, cu anexe, care a fost anexat unei scrisori din partea autorităților norvegiene din data de 8.3.2010 (Evenimentul nr. 549465).

Acest plan cuprindea următoarele puncte:

1. Creșterea veniturilor – programul de îmbunătățire „Black Belt”;
2. Reducerea datoriilor – vânzarea afacerilor care nu fac parte din activitățile de bază;
3. Program de reducere a costurilor – reducerea anuală a costurilor cu 150 milioane NOK, cu efect deplin începând din 2010; și
4. Acordul Hurtigruten – plăți mai mari pentru serviciul public.

Ulterior, în februarie 2009, acest program de ameliorare a fost extins, adăugându-se:

5. Restructurarea financiară. Principalele sale elemente au fost:
 - a. noi capitaluri din partea celor mai mari acționari, în valoare de 314 milioane NOK, cu posibilitatea obținerii unor capitaluri suplimentare de 170 milioane NOK din partea altor acționari/angajatori;
 - b. un împrumut pe termen scurt, în valoare de 300 milioane NOK, scadent la sfârșitul anului 2009;
 - c. refinanțare cu amânarea cu trei ani a plății ratelor, în valoare de 3,3 miliarde NOK, dar cu un posibil acout prin „cash sweep”;
 - d. amânarea cu trei ani a plății ratelor pentru închirierea navei nude de către Kyststruten KS/KirBerg Shipping KS, deși ambele societăți pot apela la soluția de „cash sweep” mai sus-menționată; și
 - e. amânarea cu trei ani a unui împrumut convertibil în valoare de 150 milioane NOK, scadent în iunie 2009 și scutire pe un an de la plata dobânzii.

Autoritățile norvegiene susțin că planul de restructurare de mai sus este în conformitate cu condițiile efective ale Liniilor directe privind salvarea și restructurarea întreprinderilor. Autoritățile norvegiene susțin că Autoritatea ar trebui să țină seama de scrisoarea trimisă de acestea la data de 4 martie 2010, ca o notificare formală a ajutorului ca ajutor de restructurare.

II. EVALUARE

1. EXISTENȚA AJUTORULUI DE STAT

Articolul 61 alineatul (1) din Acordul privind SEE are următorul conținut:

„Cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezentul acord, orice ajutor acordat de statele membre ale CE, de statele AELS sau prin intermediul resurselor de stat, indiferent de formă, care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin favorizarea anumitor întreprinderi sau a producției de anumite bunuri, în măsura în care afectează schimburile dintre părțile contractante, este incompatibil cu aplicarea prezentului acord.”

În cele ce urmează, Autoritatea analizează dacă cele trei măsuri [și anume (i) rambursarea taxei NOx/Fondului NOx, (ii) „despăgubirea generală” și (iii) limitarea cerinței legate de numărul de nave exploatare în timpul sezonului de iarnă în cadrul contractului privind serviciile publice] reprezintă un ajutor de

stat în sensul articolului 61 alineatul (1) din Acordul privind SEE. Autoritatea consideră că cele trei măsuri trebuie analizate colectiv, ca un sistem⁽²⁵⁾, deoarece determină un mecanism suplimentar de remunerare în favoarea societății Hurtigruten, care își extinde aplicarea din 2007 până la expirarea contractului, inițial prevăzută pentru 31 decembrie 2012.

1.1. Resurse de stat

Plățile din cadrul primelor două măsuri implică resurse de stat în sensul articolului 61 alineatul (1) al Acordului privind SEE, deoarece sunt finanțate prin alocări bugetare din bugetul național.⁽²⁶⁾ În ce privește a treia măsură, diminuarea numărului de nave de la 11 la 10 în timpul sezonului de iarnă, fără o diminuare corespunzătoare a compensației, implică reducerea serviciului, dar nu și a plății. În consecință, sunt implicate resursele de stat în sensul articolului 61 alineatul (1) din Acordul privind SEE.

1.2. Conceptul de întreprindere

Pentru a constitui un ajutor de stat în sensul articolului 61 alineatul (1) din Acordul privind SEE, o măsură trebuie să confere unei întreprinderi un avantaj economic selectiv.

O întreprindere este o entitate angajată într-o activitate economică.⁽²⁷⁾ Activitățile economice constau în oferirea de bunuri și servicii pe o anumită piață.⁽²⁸⁾ Hurtigruten oferă servicii de transport și de croazieră (Codurile NACE 50.1 și 50.2). În consecință, Hurtigruten este o întreprindere în sensul articolului 61 alineatul (1) din Acordul privind SEE.

1.3. Existența unui avantaj

Pentru ca măsurile să constituie un ajutor de stat, acestea trebuie să îi confere societății Hurtigruten avantaje care să o scutească de taxele suportate în mod normal din buget.

1.3.1. Statul ca operator pe piața privată – relevanța cauzei Linde

Autoritățile norvegiene au susținut că în timpul procesului de renegociere au acționat într-un mod similar unui operator rațional de pe piață, permițând pur și simplu societății Hurtigruten să depășească dificultățile financiare grave cu care se

confrunta, astfel încât să poată furniza în continuare servicii publice importante pe care nicio altă întreprindere nu le putea furniza pe termen scurt sau mediu. În acest context, acestea au susținut că cele trei măsuri nu au conferit un avantaj societății Hurtigruten. Pentru a susține acest argument, autoritățile norvegiene fac referire la hotărârea Tribunalului de Primă Instanță cu privire la cauza *Linde*.⁽²⁹⁾

Autoritatea nu vede o legătură între faptele prezentate în cauza *Linde*⁽³⁰⁾ și comportamentul statului, în cazul evaluat în prezenta decizie.

Cauza *Linde* s-a referit la o serie de contracte privind privatizarea unei întreprinderi industriale. Tribunalul a constatat că plata către Linde AG, pentru ca aceasta să își îndeplinească obligațiile prevăzute de autoritățile germane într-un contract încheiat cu un terț reprezintă o tranzacție comercială normală în care autoritățile germane au acționat ca un operator rațional de pe piață, într-o economie de piață și că tranzacția este justificată din motive comerciale.⁽³¹⁾ Cauza nu se referă în niciun fel la compensația pentru obligația de serviciu public, pe care o reprezintă cele trei măsuri evaluate în această decizie. La achiziționarea unui serviciu public, statul nu acționează în calitate de cumpărător de bunuri și servicii pe piață. Din contră, statul trebuie să intervină achiziționând serviciul public fie atunci când piața nu asigură ceea ce statul dorește, fie atunci când nu asigură acest lucru în condițiile cerute de acesta. În ce privește serviciile publice, compensația va fi acordată pe baza costurilor suportate de furnizor și nu pe baza valorii pe care serviciul o are pentru stat.

1.3.2. Compensația pentru obligația de serviciu public – principiul operatorului de pe piața privată și Altmark

CEJ a precizat în mod explicit ce poate fi și ce nu poate fi considerat ajutor de stat în sfera compensației pentru obligația de serviciu public. Conform jurisprudenței *Altmark*, compensația acordată de către stat pentru furnizarea unui serviciu public care

⁽²⁹⁾ Cauza T-98/00 *Linde* [2002], Rec., II-3961.

⁽³⁰⁾ În acest caz, organismul public responsabil cu administrarea, restructurarea și privatizarea întreprinderilor fostei Republici Democratice Germane („THA”) a vândut activitățile comerciale ale Leuna Werke AG [predecesorul legal al Leuna-Werke GmbH („LWG”)] către UCB Chemie GmbH („UCB”). Contractului de vânzare i s-au alăturat o serie de contracte accesorii care au inclus un contract prin care THA și LWG se angajau să furnizeze către UCB anumite cantități de monoxid de carbon (CO), la prețul pieței, pentru o perioadă de 10 ani, reînnoibilă pe perioadă nedeterminată. LWG avea dreptul să rezilieze acordul numai dacă UCB încheia un alt contract de furnizare cu un terț, în „condiții mai puțin favorabile” decât cele prevăzute în acel contract sau dacă UCB își construia propria unitate de producție de CO. În cazul din urmă, THA ar plăti în favoarea UCB o „subvenție pentru investiții” în valoare de 5 milioane DEM. THA și LWG au suferit pierderi semnificative în cadrul acestui contract. Deoarece UCB nu a dorit să își construiască propria unitate de producție și nu exista niciun alt producător în acea zonă, autoritățile germane nu au avut dreptul să rezilieze contractul. În final, acestea au plătit întreprinderii Linde AG 9 milioane DEM pentru a construi și exploata o unitate de producție de CO și pentru a asigura furnizarea pe termen lung de CO către UCB; a se vedea T-98/00 *Linde* [2002], Rec., II-3961, punctele 2-6.

⁽³¹⁾ *Ibid.* punctele 49-50.

⁽²⁵⁾ În conformitate cu articolul 1 litera (d) Partea II a Protocolului 3, sistemul de ajutoare înseamnă orice act pe baza căruia, fără să fie necesare noi măsuri de punere în aplicare, se pot acorda ajutoare individuale întreprinderilor precizate în act într-un mod general și abstract și orice act pe baza căruia ajutorul care nu este asociat unui anumit proiect poate fi acordat unei întreprinderi sau mai multor întreprinderi, pentru o perioadă nedeterminată și/sau într-o sumă nedeterminată.

⁽²⁶⁾ St.prp. nr. 24 (2008-2009), Innst. S. nr. 92 (2008-2009), Prop. 50 S (2009-2010), Innst. 74 S (2009-2010) și Prop. 125 S (2009-2010).

⁽²⁷⁾ Cauza E-5/07 *Private Barmehagers Landsforbund* [2008] AELS Ct. Rep. p. 62, punctul 78.

⁽²⁸⁾ Cauzele conexe C-180/98 - C-184/98 *Pavlov* [2000] Rec., I-6451, punctul 75.

îndeplinește cumulativ cele patru criterii stabilite în acel caz ⁽³²⁾ („criteriile *Altmark*”) nu reprezintă un ajutor de stat în sensul articolului 61 al Acordului privind SEE. ⁽³³⁾ Dimpotrivă, măsurile luate de către stat care nu îndeplinesc una sau mai multe condiții trebuie considerate ajutor de stat în sensul articolului 61 din Acordul privind SEE. ⁽³⁴⁾

În următoarea secțiune, Autoritatea va analiza dacă cele trei măsuri evaluate îndeplinesc criteriile *Altmark*.

În subsidiar, Autoritatea remarcă faptul că, în orice caz, autoritățile norvegiene nu au explicat în detaliu modul în care punerea în aplicare a celor trei măsuri poate fi asociată comportamentului unui operator de pe piața privată și nici nu au furnizat vreo dovadă că un investitor privat ar fi acționat în acest mod. În acest sens, Autoritatea constată că autoritățile norvegiene au făcut doar remarci generale cu privire la modul în care au trebuit să pună în aplicare măsurile, ca urmare a situației financiare proaste a societății *Hurtigruten* ⁽³⁵⁾, pentru ca aceasta să furnizeze în continuare serviciul public, având în vedere că autorităților norvegiene le-ar fi dificil să găsească o altă întreprindere care să furnizeze serviciul (cel puțin pe termen scurt și mediu). Autoritățile norvegiene nu au încercat să facă o comparație detaliată între acțiunile lor și cele ale unui operator de pe piața privată, făcând doar o referire generală la faptul că cele trei măsuri au reprezentat alternativa cea mai puțin costisitoare și că negocierile s-au realizat pe baza constatărilor din materialul de bază al Raportului PWC. Mai mult, acestea au trimis explicații *ex post* (cele două Rapoarte BDO) cu privire la modul în care cele trei măsuri nu implică nicio compensare excesivă, fără să facă o comparație detaliată între acțiunile lor și cele ale unui operator de pe piața privată.

1.3.3. Compensația pentru obligația de serviciu public – evaluarea criteriilor *Altmark*

Autoritățile norvegiene au susținut că creșterea compensației s-a efectuat în sfera de aplicare a Acordului *Hurtigruten* (care a făcut obiectul unui proces de licitație în 2004), și că criteriile *Altmark* au fost îndeplinite. În acest context, acestea susțin că cele trei măsuri nu au conferit un avantaj societății *Hurtigruten*.

Acordul *Hurtigruten* (care a fost încheiat la 17 decembrie 2004) nu a fost notificat Autorității și, prin urmare, nu a făcut obiectul unei evaluări a ajutorului de stat, pentru a verifica dacă îndeplinește criteriile *Altmark*.

În cele ce urmează, Autoritatea va analiza dacă cele trei măsuri cuprinse în Acordul suplimentar îndeplinesc criteriile *Altmark*.

1.3.3.1. Cel de-al patrulea și cel de-al doilea criteriu *Altmark*

Conform celui de-al patrulea criteriu *Altmark*, beneficiarul trebuie selectat în cadrul unei licitații publice. Ca alternativă,

⁽³²⁾ Cauza C-280/00 *Altmark Trans* [2003] Rec., p. I-7747, punctele 89-93.

⁽³³⁾ *Ibid.* punctul 94 și C-451/03 *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti* [2006] Rec., p. I-2941, punctul 60.

⁽³⁴⁾ Cauza C-280/00 *Altmark Trans* [2003] Rec., I-7747, punctul 94.

⁽³⁵⁾ Așa cum autoritățile norvegiene explică în scrisoarea lor din data de 8.3.2010 (Evenimentul nr. 549465).

nivelul compensației nu poate depăși costurile unei întreprinderi bine gestionate, echipată în mod corespunzător cu mijloacele necesare pentru furnizarea serviciului public. ⁽³⁶⁾

Acest criteriu trebuie interpretat ținând seama de cel de-al doilea criteriu conform căruia parametrii de calcul al compensației trebuie stabiliți în prealabil, în mod obiectiv și transparent. ⁽³⁷⁾

Societatea *Hurtigruten* a fost selectată ca furnizor de servicii publice în urma unei proceduri de atribuire efectuate în 2004, care a dus la încheierea Acordului *Hurtigruten*. Ajustarea compensației convenite la 27 octombrie 2008 s-a făcut pe baza articolului 8 din Acordul *Hurtigruten*. Autoritatea reamintește că articolul 8 este o clauză de revizuire care le permite ambelor părți să solicite renegocierea contractului cu privire la ajustările extraordinare ale remunerației din partea statului și are următorul conținut (traducere efectuată de către Autoritate):

„Documentele oficiale care duc la modificări semnificative ale costurilor, precum și la modificări radicale ale prețurilor factorilor de intrare pe care părțile nu le-au putut prevedea în mod rezonabil, justifică solicitarea unei renegocieri de către oricare dintre părțile contractante, cu privire la ajustările extraordinare ale remunerației statului, modificările legate de serviciul furnizat sau alte măsuri. În cadrul acestor negocieri, cealaltă parte va avea drept de acces la toate documentele necesare”. ⁽³⁸⁾

Deși clauza de revizuire a făcut parte din procedura de licitație publică, în opinia Autorității, trebuie să se analizeze dacă exercitarea acestei dispoziții mai târziu pe perioada contractului este cuprinsă în procedura inițială de licitație, în sensul celui de-al patrulea criteriu *Altmark*.

Autoritățile norvegiene au declarat că articolul 8 este o dispoziție de renegociere/revizuire tradițională și comună și au susținut că cele trei măsuri nu au implicat nicio modificare semnificativă a Acordului *Hurtigruten*, deoarece compensația suplimentară este legată de creșterile documentate ale prețurilor din sfera serviciilor publice. Prin urmare, conform raționamentului autorităților norvegiene, nu există nicio

⁽³⁶⁾ Cauza C-280/00 *Altmark Trans* [2003], Rec., p. I-7747, punctul 93: „În al patrulea rând, atunci când întreprinderea însărcinată cu executarea obligațiilor de serviciu public într-un caz concret nu a fost aleasă în conformitate cu procedura privind achizițiile publice care ar permite selectarea ofertantului capabil să presteze aceste servicii la costul cel mai mic pentru comunitate, nivelul compensației necesare trebuie determinat pe baza unei analize a costurilor pe care o întreprindere obișnuită, bine gestionată și echipată în mod corespunzător cu mijloace de transport astfel încât să îndeplinească cerințele necesare de serviciu public, le-ar fi înregistrat pentru a executa aceste obligații, luându-se în considerare atât veniturile aferente, cât și un profit rezonabil pentru executarea acestor obligații.”

⁽³⁷⁾ Cauza C-280/00 *Altmark Trans* [2003], Rec., p. I-7747, punctele 90-91: „În al doilea rând, parametrii pe baza cărora se calculează compensația trebuie să fie stabiliți în prealabil, într-o manieră obiectivă și transparentă, pentru a evita ca aceasta să confere un avantaj economic care ar putea favoriza întreprinderea beneficiară față de întreprinderi concurente. Plata unei compensații de către un stat membru pentru pierderile suferite de o întreprindere fără ca parametrii acestei compensații să fi fost stabiliți în prealabil, atunci când se constată ulterior că exploatarea anumitor servicii în cadrul executării obligațiilor de serviciu public nu a fost viabilă din punct de vedere economic, constituie, în consecință, o măsură financiară care se încadrează în noțiunea de ajutor de stat în sensul articolului 92 alineatul (1) din tratat.”

⁽³⁸⁾ Pentru textul original în limba norvegiană, a se consulta nota de subsol 10.

compensare excesivă, ci o restabilire a echilibrului din contract, într-un mod similar rezultatului aplicării articolului 36 din Actul contractual norvegian și altor dispoziții similare ale legislației norvegiene.

Autoritatea remarcă în primul rând că principiile generale de achiziționare impun ca ajustările semnificative ale contractelor să necesite în mod normal o nouă procedură de licitație. ⁽³⁹⁾ Având în vedere că aplicarea articolului 8 în acest caz – conform căruia „modificările semnificative ale costurilor” și „modificările radicale ale prețurilor factorilor de intrare” permit renegocierea – a avut ca efect creșterea semnificativă a remunerației din partea statului în favoarea societății Hurtigruten ⁽⁴⁰⁾ prin intermediul celor trei măsuri cuprinse în Acordul suplimentar, Autoritatea este de părere că o astfel de creștere a compensației ar fi putut în principiu declanșa o invitație de participare la o nouă procedură de licitație.

Autoritatea este de părere că creșterea remunerației din partea statului în conformitate cu cele trei măsuri cuprinse în Acordul suplimentar nu poate fi inclusă în licitația inițială.

Autoritatea nu susține neapărat că orice compensație extraordinară acordată în cadrul clauzei de renegociere a unui contract care a fost scos la licitație nu va îndeplini cel de-al patrulea criteriu *Altmark* și va implica astfel ajutorul de stat. Cu toate acestea, articolul 8 nu prezintă, așa cum se explică mai jos, parametri obiectivi și transparenți pe baza cărora compensația sub forma celor trei măsuri a fost calculată în conformitate cu cerința celui de-al doilea criteriu *Altmark*.

Autoritatea remarcă faptul că articolul 8 nu îi conferă societății Hurtigruten dreptul la o compensație mai mare pe baza unor parametri prestabiliți. Această clauză îi conferă societății doar dreptul de a iniția renegocieri fie (i) în cazul în care actele oficiale determină modificări semnificative ale costurilor, care nu au putut fi prevăzute în mod rezonabil, fie (ii) atunci când prețurile factorilor de intrare se modifică radical.

Mai mult, articolul 8 nu prevede orientări specifice cu privire la modul în care ar trebui să se calculeze compensația suplimentară. Conform textului dispoziției, nu există parametri care să stabilească care factori de intrare sunt cuprinși în clauza de renegociere sau modul în care aceste costuri ar trebui compensate. În plus, nu există limite privind suma maximă a compensației suplimentare. Luând în considerare numai textul

⁽³⁹⁾ Cauza C-454/06 *Pressetext Nachrichtenagentur GmbH* [2008], Rec., I-4401, punctele 59-60 și 70.

⁽⁴⁰⁾ Autoritatea reamintește faptul că autoritățile norvegiene prezintă un calcul care demonstrează că plățile suplimentare convenite la 27.10.2008 au fost mai mari cu 26 % față de compensația din 2008 în conformitate cu Acordul Hurtigruten, pe lângă ajustarea conform clauzei de ajustare a prețului din articolul 6.2 al Acordului Hurtigruten. A se vedea nota de subsol 14.

clauzei de renegociere, aplicarea concretă a dispoziției pare să depindă în mare măsură de discreția autorităților norvegiene și de capacitățile de negociere ale părților interesate. Pe de altă parte, autoritățile norvegiene au argumentat că textul articolului 8 trebuie interpretat pe baza contextului, scopului și obiectivului său de atingere a unui echilibru echitabil între drepturile și obligațiile părților. ⁽⁴¹⁾ Totuși, chiar și atunci când se iau în considerare acești factori, aplicarea concretă a clauzei în cazul de față, așa cum se explică mai jos, demonstrează că nu îndeplinește cerințele privind transparența și obiectivitatea celui de-al doilea criteriu *Altmark*.

În ce privește taxa NOx, autoritățile norvegiene au explicat că în urma negocierilor cu societatea Hurtigruten, nivelul rambursărilor a fost stabilit la 90 % ⁽⁴²⁾ și că autoritățile norvegiene nu au dorit să elimine niciun stimulent pentru societatea Hurtigruten, în vederea reducerii emisiilor de NOx prin rambursarea totală a cheltuielilor legate de taxele NOx. Cu toate acestea, autoritățile norvegiene nu au oferit Autorității o explicație cu privire la parametri de calcul. Din contră, autoritățile norvegiene au arătat că aplicarea articolului 8 este extrem de discreționară, explicând că alte contracte pentru furnizarea de servicii publice, precum cele legate de serviciile regionale de feriboturi includ clauze similare ⁽⁴³⁾, și că în cadrul acestor clauze similare, operatorii regionali de feriboturi au fost rambursați cu 100 % din taxele NOx achitate și din contribuțiile la Fondul NOx. ⁽⁴⁴⁾

Mai mult, autoritățile norvegiene nu au prezentat Autorității parametri de calcul (i) ai despăgubirii generale (în valoare de 66 milioane NOK) și (ii) pentru limitarea cerinței legate de numărul de nave exploatare în cadrul contractului de servicii publice (evaluată la 3,6 milioane NOK pentru perioada cuprinsă între 16 noiembrie 2008 și 31 decembrie 2008 și la 7,7 milioane NOK pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2009 și 31 martie 2009). În schimb, autoritățile norvegiene au făcut inițial referire la situația financiară slabă a societății Hurtigruten ⁽⁴⁵⁾ și la documentele care stau la baza Raportului PWC, care au constituit baza unor ample negocieri în urma cărora au căzut de acord cu plățile suplimentare, pentru a asigura continuarea serviciului public pe baza unor presupuse considerente comerciale și a costului suplimentar al realizării serviciului public. Ulterior, autoritățile norvegiene au trimis pur și simplu Autorității două rapoarte elaborate de BDO Noraudit, pentru a justifica *ex post* că cele trei măsuri nu implică nicio compensare excesivă. Cu toate acestea, contrar opiniei autorităților norvegiene, după părerea Autorității, aceste trei rapoarte indică faptul că cele trei măsuri implică de fapt o compensare excesivă – în sensul că, compensația nu se limitează la costul mai mare legat de furnizarea serviciului public – și nu oferă o clarificare cu privire la parametrii utilizați pentru stabilirea acestor costuri. ⁽⁴⁶⁾

⁽⁴¹⁾ Scrisoare din partea autorităților norvegiene, din data de 30.9.2010 (Evenimentul nr. 571486), p. 11.

⁽⁴²⁾ Din contribuțiile societății Hurtigruten la taxa NOx/Fondul NOx, exceptând operațiunea Geirangerfjorden.

⁽⁴³⁾ Emailurile din partea autorităților norvegiene din data de 15.4.2011 (Evenimentul nr. 595326) și 6.5.2011 (Evenimentul nr. 597151).

⁽⁴⁴⁾ Email din partea autorităților norvegiene, din data de 6.5.2011 (Evenimentul nr. 597151).

⁽⁴⁵⁾ Susținută prin informațiile furnizate de autoritățile norvegiene în scrisoarea din 8.3.2010 (Evenimentul nr. 549465).

⁽⁴⁶⁾ A se vedea Secțiunea II.3.2 de mai jos.

În plus, al doilea Raport BDO Noraudit pare să se bazeze pe principiul că toate costurile mai mari legate de furnizarea serviciului public pot fi acoperite prin compensația suplimentară acordată în cadrul articolului 8, indiferent dacă reprezintă modificări radicale care ar fi putut fi prevăzute în mod rezonabil (sau îndeplinesc altfel criteriile prevăzute la articolul 8).

În ce privește creșterea costurilor combustibilului, Acordul Hurtigruten cuprinde deja un mecanism de ajustare a prețului [articolul 6 alineatul (2)]. Autoritatea susține că potențialii participanți la licitație s-ar aștepta în mod rezonabil ca această dispoziție să trateze problema creșterii costurilor combustibilului. Având în vedere că prețul combustibilului este un important element al costului pentru operatorii de nave de croazieră/feriboturi, Autoritatea presupune că operatorii din acest sector iau de obicei măsuri pentru a se asigura că fluctuațiile de preț nu îi expun unui risc financiar excesiv. Practic, societatea Hurtigruten și-a acoperit unele dintre aceste costuri legate de creșterea prețului combustibilului. Fără a ține seama de acest lucru, autoritățile norvegiene au ales să facă plăți suplimentare în cadrul clauzei de revizuire a articolului 8.

Având în vedere cele de mai sus, Autoritatea susține că rezultatele aplicării concrete a articolului 8 demonstrează lipsa sa de transparență și de obiectivitate și consideră că este extrem de improbabil ca orice actor de pe piață să fi putut anticipa aplicarea în acest mod a articolului 8.

Cel de-al patrulea criteriu *Altmark* prevede că în lipsa unei proceduri de licitație, nivelul compensației necesare trebuie stabilit pe baza costurilor pe care o întreprindere obișnuită, bine gestionată și echipată în mod corespunzător cu mijloace de transport care să îi permită să satisfacă cerințele necesare legate de serviciul public, le-ar fi efectuat pentru executarea acestor obligații, ținând seama de veniturile asociate și de un beneficiu acceptabil pentru executarea acestora. Autoritățile norvegiene nu au oferit informații care să susțină îndeplinirea criteriului „eficienței”⁽⁴⁷⁾ aferent celui de-al patrulea criteriu *Altmark*. Din contră, rapoartele prezentate Autorității indică faptul că societatea Hurtigruten a primit o compensare excesivă pentru furnizarea serviciului public.⁽⁴⁸⁾ Astfel, Autoritatea nu poate fi de acord cu faptul că cele trei măsuri îndeplinesc cel de-al patrulea criteriu *Altmark*.

Prin urmare, având în vedere cele de mai sus, Autoritatea concluzionează că cel de-al doilea criteriu *Altmark* nu este îndeplinit. Mai mult, Autoritatea concluzionează că în contextul aplicării articolului 8 și al rezultatului renegocierii din 2008 (și anume cele trei măsuri), nu se poate considera că Acordul suplimentar rezultat face obiectul licitației, în sensul celui de-al patrulea criteriu *Altmark*. În plus, autoritățile norvegiene nu au arătat că criteriul „eficienței” aferent celui de-al patrulea criteriu *Altmark* a fost satisfăcut. Prin urmare, autoritatea concluzionează că cel de-al patrulea criteriu *Altmark* nu este îndeplinit în cazul de față.

⁽⁴⁷⁾ Și anume că „valoarea compensării necesare trebuie stabilită pe baza unei analize a costurilor pe care o întreprindere medie, bine gestionată și deținând echipamentele adecvate pentru a putea îndeplini cerințele de serviciu public necesare, le-ar fi efectuat pentru executarea acestor obligații și ținând cont de veniturile asociate, precum și de un beneficiu acceptabil pentru executarea acestora.”

⁽⁴⁸⁾ A se vedea Secțiunea II.3.2 de mai jos.

1.3.3.2. Al treilea criteriu *Altmark*

Conform celui de-al treilea criteriu, compensația nu trebuie să depășească costul suportat pentru executarea obligațiilor de serviciu public minus veniturile obținute din furnizarea serviciului (cu toate acestea, compensația poate include un profit rezonabil).⁽⁴⁹⁾

Hurtigruten realizează activități comerciale în afara sferei de aplicare a serviciului public, transportând pasagerii pe navele de croazieră Hurtigruten. Cel de-al treilea criteriu *Altmark* trebuie interpretat împreună cu principiile generale ale repartizării costurilor, astfel cum sunt stabilite în hotărârea *Chronopost*.⁽⁵⁰⁾ Astfel, în cazurile în care furnizorii de servicii publice realizează activități comerciale pe lângă serviciul public, activitățile comerciale trebuie să fie proporționale cu costurile comune fixe.⁽⁵¹⁾

Rapoartele furnizate de către autoritățile norvegiene indică faptul că cele trei măsuri nu au acoperit numai creșterea costurilor pentru serviciul public, ci au servit și la compensarea costurilor aferente activităților din afara sferei de aplicare a serviciului public.⁽⁵²⁾ În plus, cel de-al doilea Raport BDO indică faptul că cele trei măsuri au acoperit de asemenea creșterea costurilor, care nu au reprezentat modificări radicale care nu au putut fi prevăzute în mod rezonabil (nu toate costurile acoperite efectiv au fost costuri care au putut fi acoperite în mod legal în conformitate cu articolul 8).⁽⁵³⁾

Mai mult, societatea Hurtigruten nu a pus în aplicare o contabilitate separată pentru serviciul public și pentru activitățile care nu intră în sfera de aplicare a serviciului public,⁽⁵⁴⁾ iar calculul celor trei măsuri pare fie (i) bazat pe principiul că operatorul de servicii publice ar trebui să suporte majoritatea sau toate costurile fixe comune operatorului de servicii publice și serviciilor care nu intră în sfera de aplicare a serviciului public, fie (ii) pe premisa că nu trebuie să se facă nicio distincție între serviciul public și serviciile care nu intră în sfera de aplicare a serviciului public și că ajutorul poate fi acordat pentru ca toate activitățile societății Hurtigruten să fie profitabile (și anume atât activitățile aferente serviciului public, cât și serviciile care nu intră în sfera de aplicare a serviciului public).⁽⁵⁵⁾ Astfel, nicio parte proporțională din costurile fixe comune pentru activitățile comerciale nu este alocată și astfel dedusă atunci când se stabilește compensația acordată de stat pentru acel serviciu.

⁽⁴⁹⁾ Cauza C-280/00 *Altmark Trans* [2003], Rec., p. I-7747, punctul 92. „În al treilea rând, compensația nu ar putea depăși cadrul a ceea ce este necesar pentru a acoperi în totalitate sau parțial costurile generate de executarea obligațiilor de serviciu public, ținând cont de veniturile care sunt asociate acestora și de un profit acceptabil pentru executarea acestor obligații. Respectarea acestei condiții este esențială pentru a asigura că întreprinderii beneficiare nu i se oferă un avantaj care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin consolidarea poziției concurențiale a acelei întreprinderi.”

⁽⁵⁰⁾ Cauzele conexe C-83/01 P, C-93/01 P și C-94/01 P *Chronopost* [2003] p. I-6993.

⁽⁵¹⁾ *Ibid.* punctul 40.

⁽⁵²⁾ A se vedea Secțiunea I.5.1 de mai jos.

⁽⁵³⁾ A se vedea Secțiunea I.4.2. de mai sus.

⁽⁵⁴⁾ *Loco citato.*

⁽⁵⁵⁾ A se vedea Secțiunea II.3.2 cu referiri suplimentare.

Așa cum se explică în evaluarea mai detaliată din Secțiunea II.3.2 de mai jos (cu privire la compensarea excesivă), având în vedere că nu există o separare corespunzătoare a conturilor și calculul măsurilor nu respectă criteriile mai-sus menționate – în special pentru că utilizează costuri și venituri ipotetice nerepresentative atunci când se cunosc costurile și veniturile reale – Autoritatea concluzionează că cel de-al treilea criteriu *Altmark* nu este îndeplinit în cazul de față.

1.3.3.3. Criteriile *Altmark* – concluzie

Având în vedere că trei dintre cele patru criterii *Altmark* nu sunt îndeplinite și numai unul dintre aceste criterii trebuie să nu fie îndeplinit astfel încât compensația acordată de stat pentru furnizarea unui serviciu public să reprezinte un ajutor de stat, nu se poate considera că cele trei măsuri conferă un avantaj societății *Hurtigruten*, în sensul articolului 61 din Acordul privind SEE.

1.4. Natura selectivă a celor trei măsuri

Măsurile trebuie să fie selective, și anume să favorizeze „anumite întreprinderi sau producerea anumitor bunuri”. Se consideră că există un avantaj economic selectiv atunci când se constată că o măsură nu se aplică în general tuturor întreprinderilor dintr-un stat SEE. ⁽⁵⁶⁾

Autoritatea consideră că cele trei măsuri au dus la creșterea remunerației acordate de stat societății *Hurtigruten* și sunt rezultatul unor negocieri individuale cu această societate. Numai societatea *Hurtigruten* a avut posibilitatea de a renegocia creșterea compensației pentru serviciul oferit, deoarece era singurul furnizor al aceluși serviciu. Prin urmare, Autoritatea concluzionează că cele trei măsuri reprezintă un avantaj selectiv pentru societatea *Hurtigruten*.

Cu toate acestea, în ce privește rambursarea taxei NOx/contribuțiilor la Fondul NOx, autoritățile norvegiene au furnizat Autorității informații suplimentare cu privire la practica administrativă legată de rambursarea acestor taxe furnizorilor de servicii publice. Autoritățile norvegiene au explicat că nu consideră rambursarea ca fiind selectivă, deoarece „aceeași rambursare se aplică tuturor serviciilor de transport maritim de pasageri care îndeplinesc obligații de serviciu public (...) toate celelalte servicii de transport realizate în condiții similare sunt tratate în același mod. Aceste alte servicii de transport includ feriboturile naționale și regionale programate și feriboturile rapide de pasageri programate.” ⁽⁵⁷⁾

După introducerea taxei NOx, practica administrativă a autorităților norvegiene s-a orientat către rambursarea deplină a taxei NOx/contribuției la Fondul NOx pentru societățile de transport

⁽⁵⁶⁾ Cauza C-256/97 *Déménagements-Manutention Transport SA* [1999], Rec., I-3913, punctul 27.

⁽⁵⁷⁾ Scrisoare din partea autorităților norvegiene, din data de 30.9.2010, p. 14 (Evenimentul nr. 571786).

cu obligații de serviciu public, în așa măsură încât contribuțiile au fost asociate acestor obligații. ⁽⁵⁸⁾ Cu toate acestea, în cazul societății *Hurtigruten*, autoritățile norvegiene au decis să limiteze rambursarea la ceea ce au considerat că reprezintă 90 % din taxa NOx/contribuția la Fondul NOx aferentă obligației de serviciu public. Acoperirea deplină a costurilor NOx s-a dovedit a fi nedorită, deoarece societatea *Hurtigruten* ar fi astfel mai puțin determinată să își diminueze emisiile. ⁽⁵⁹⁾

Instanțele au constatat că măsurile fiscale care conferă avantaje anumitor întreprinderi sunt neselective, deoarece au fost justificate prin natura și structura globală a sistemului general din care fac parte. ⁽⁶⁰⁾ În cauza *Adria-Wien Pipeline* ⁽⁶¹⁾, CEJ a analizat un sistem austriac în care s-a perceput o taxă de mediu pentru consumul de energie tuturor întreprinderilor și în care întreprinderile care produceau bunuri aveau dreptul la o rambursare parțială a taxelor achitate. Întreprinderile care furnizau servicii nu au fost eligibile pentru o rambursare similară. Întrebarea este dacă rambursarea acordată întreprinderilor producătoare de bunuri a reprezentat un ajutor de stat. CEJ nu a găsit nicio justificare în natura sau în planul general al sistemului, deoarece considerentele ecologice care stau la baza legislației naționale nu au justificat tratamentul diferențiat al consumului de energie de către întreprinderile care furnizau servicii și cel al consumului de energie de către întreprinderile care fabricau bunuri. Instanța s-a pronunțat că, consumul de energie al celor două sectoare este la fel de dăunător pentru mediu. ⁽⁶²⁾

În cazul de față, se pot face observații similare. Scopul taxei NOx este de a diminua emisiile NOx. ⁽⁶³⁾ Întrebarea este dacă rambursarea taxei NOx/contribuției la Fondul NOx către furnizorii de servicii publice este justificată de natura sau de planul general al sistemului taxei NOx. Acest sistem are obiectivul de a încuraja întreprinderile să își diminueze emisiile NOx și să reducă astfel poluarea mediului. Aceste considerente care stau la baza taxei NOx nu justifică tratamentul diferențiat al furnizorilor de servicii publice față de cei care nu furnizează servicii publice. Noxele emise de operatorii de servicii publice sunt la fel de dăunătoare pentru mediu. Chiar dacă acest lucru ar fi justificat conform raționamentului sistemului pentru taxa NOx, societatea *Hurtigruten* îndeplinește atât obligații de servicii publice, cât și activități comerciale, iar atunci când s-a efectuat rambursarea taxei NOx/contribuțiilor la Fondul NOx, nu s-a făcut o separare adecvată între aceste două tipuri de activități. ⁽⁶⁴⁾

⁽⁵⁸⁾ Scrisoare din partea Ministerului Transporturilor și Telecomunicațiilor către *Næringslivets Hovedorganisasjon*, din data de 13.5.2008 (Evenimentul nr. 595326) și email-ul din partea autorităților norvegiene, din data de 3.5.2011 (Evenimentul nr. 596802).

⁽⁵⁹⁾ Email din partea autorităților norvegiene, din data de 6.5.2011 (Evenimentul nr. 597151).

⁽⁶⁰⁾ Cauzele conexate E-4/10, E-6/10 și E-7/10 *Principatul Liechtenstein și altele v Autoritatea AELS de Supraveghere* (JO C 294, 6.10.2011, p. 7 și suplimentul SEE nr. 53, 6.10.2011, p. 1), punctul 87, și C-143/99 *Adria-Wien Pipeline* [2001], Rec., p. I-3913, punctul 41.

⁽⁶¹⁾ Cauza C-143/99 *Adria-Wien Pipeline* [2001], Rec., p. I-3913.

⁽⁶²⁾ Cauza C-143/99 *Adria-Wien Pipeline* [2001], Rec., p. I-3913, punctele 49-53.

⁽⁶³⁾ A se vedea Secțiunea I.2.1 din Decizia Autorității nr. 501/08/COL de aprobare a sistemului pentru Fondul NOx, disponibilă la: <http://www.eftasurv.int/?1=1&showLinkID=14653&1=1>.

⁽⁶⁴⁾ A se vedea Secțiunea II.3.2. de mai jos.

Prin urmare, singura concluzie a Autorității nu poate fi decât faptul că, compensația de 90 % a taxei NOx/contribuției la Fondul NOx în favoarea societății Hurtigruten reprezintă o măsură selectivă, deoarece alte întreprinderi care realizează activități de transport similare, care nu sunt publice, trebuie să suporte costul complet al taxei NOx/contribuțiilor la Fondul NOx.

Astfel, Autoritatea concluzionează că cele trei măsuri constituie un avantaj selectiv în favoarea societății Hurtigruten.

1.5. Denaturarea concurenței și afectarea comerțului dintre părțile contractante

Atunci când ajutorul financiar consolidează poziția unei întreprinderi comparativ cu alte întreprinderi concurente de pe piața din interiorul SEE, acestea din urmă trebuie considerate ca fiind afectate de acest ajutor. ⁽⁶⁵⁾

Așa cum s-a arătat mai sus, cele trei măsuri conferă un avantaj economic selectiv societății Hurtigruten. Piața serviciilor maritime interne (cabotajul maritim) în cadrul căreia funcționează societatea Hurtigruten a fost deschisă concurenței din SEE în 1998 ⁽⁶⁶⁾. Mai mult, societatea Hurtigruten prestează servicii și în sectorul turismului, în special prin oferta de croaziere/călătorii dus-întors de-a lungul coastei norvegiene. Și alți operatori oferă croaziere de-a lungul aceluiași părți ale coastei norvegiene. ⁽⁶⁷⁾ În plus, societatea Hurtigruten efectuează o serie de croaziere în diferite state europene.

Astfel, Autoritatea concluzionează că despăgubirea acordată societății Hurtigruten poate denatura concurența și afecta comerțul intra-SEE.

2. CERINȚE PROCEDURALE

În conformitate cu articolul 1 alineatul (3) din partea I a Protocolului 3, „Autoritatea AELS de Supraveghere va fi informată în timp util pentru a-și prezenta observațiile cu privire la orice planuri de acordare sau modificare a ajutorului (...). Statul în cauză nu va pune în aplicare măsurile propuse înainte ca procedura să aibă drept rezultat o decizie finală”.

Autoritățile norvegiene nu au notificat Autoritatea cu privire la cele trei măsuri. Prin urmare, Autoritatea concluzionează că autoritățile norvegiene nu și-au respectat obligațiile în acest sens, prevăzute în articolul 1 alineatul (3) din partea I din Protocolul 3.

3. COMPATIBILITATEA AJUTORULUI

Autoritățile norvegiene invocă articolul 59 alineatul (2) al Acordului privind SEE și susțin că măsurile constituie o compensație necesară pentru obligația de serviciu public, în cadrul liniilor directe ale Autorității privind ajutorul pentru transportul maritim și al principiilor generale ale compensației pentru obligația de serviciu public. Mai mult, acestea au invocat articolul 61 alineatul (3) litera (c) și susțin că măsurile analizate

pot fi considerate compatibile cu Acordul privind SEE, ca fiind măsuri de restructurare în conformitate cu Liniile directe privind salvarea și restructurarea întreprinderilor.

În cele ce urmează, Autoritatea analizează compatibilitatea ajutorului cu funcționarea Acordului privind SEE ca și compensație pentru obligația de serviciu public, în baza articolului 59 alineatul (2) al Acordului privind SEE și a măsurii de salvare și restructurare, sau ca o „măsură de urgență”, în conformitate cu articolul 61 alineatul (3).

3.1. Cadru legal pentru evaluarea ajutorului de stat sub forma compensației pentru serviciul public maritim

Din articolul 4 al Regulamentului privind cabotajul maritim și Secțiunea 9 din Liniile directe ale Autorității privind ajutorul pentru transportul maritim, rezultă că statele AELS pot impune obligații privind serviciul public sau pot încheia contracte de servicii publice pentru anumite servicii de transport maritim, cu condiția ca despăgubirea să îndeplinească normele Acordului privind SEE și procedura privind ajutorul de stat.

Articolul 59 alineatul (2) al Acordului privind SEE prevede:

„Întreprinderile care au sarcina de a gestiona serviciile de interes economic general sau care prezintă caracter de monopol fiscal se supun normelor acestui Acord și, în special, regulilor de concurență, în măsura în care aplicarea acestor norme nu împiedică, în drept sau în fapt, îndeplinirea misiunii speciale care le-a fost încredințată. Dezvoltarea schimburilor comerciale nu trebuie să fie afectată într-o măsură care contravine intereselor Părților contractante”.

Autoritatea remarcă faptul că deși nu sunt aplicabile sectorului transporturilor, ⁽⁶⁸⁾ Liniile directe ale Autorității pentru ajutorul de stat sub forma compensației pentru serviciul public („Liniile directe privind compensația pentru obligația de serviciu public”) prezintă în general pe scurt, în mare măsură, principiile general aplicabile ale compensației pentru obligația de serviciu public. În cele ce urmează, se face referire la Liniile directe privind compensația pentru obligația de serviciu public numai în măsura în care acestea exprimă aceste principii general aplicabile.

Pentru ca ajutorul de stat să constituie o compensație pentru obligația de serviciu public compatibilă cu funcționarea Acordului privind SEE în baza articolului 59 alineatul (2), serviciul respectiv trebuie în primul rând să reprezinte un serviciu de interes economic general. În al doilea rând, furnizarea de către întreprinderea respectivă a aceluiași serviciu trebuie să fie încredințată de statul AELS. În al treilea rând, suma compensației trebuie acordată în mod transparent ⁽⁶⁹⁾ și proporțional ⁽⁷⁰⁾, în sensul că nu trebuie să depășească strictul necesar ⁽⁷¹⁾ pentru a acoperi costurile ocazionate de executarea obligațiilor de serviciu public, inclusiv un profit rezonabil. ⁽⁷²⁾

⁽⁶⁸⁾ Punctul 2 din Liniile directe ale Autorității privind ajutorul de stat, sub forma compensației pentru obligația de serviciu public.

⁽⁶⁹⁾ A se vedea secțiunea 2.2 din Liniile directe ale Autorității privind transportul maritim: „Ajutorul de stat trebuie restricționat întotdeauna la strictul necesar pentru a-și atinge scopul și pentru a fi acordat în mod transparent”.

⁽⁷⁰⁾ A se vedea Deciziile Comisiei în Cauzele N 62/05 (Italia), punctul 46 și N 265/06 (Italia), punctul 48.

⁽⁷¹⁾ A se vedea secțiunea 2.2 din Liniile directe ale Autorității privind transportul maritim.

⁽⁷²⁾ A se vedea Capitolul 2.4 din Liniile directe privind compensația pentru obligația de serviciu public.

⁽⁶⁵⁾ Cauza 730/79 Philip Morris [1989], Rec., p. 2671, punctul 11.

⁽⁶⁶⁾ JO L 30 din 5.2.1998, inclus ca și punctul 53a din Anexa XIII la Acordul SEE.

⁽⁶⁷⁾ I.a. Seabourn Cruise Line Limited și Silversea Cruises Ltd.

În Decizia de inițiere a unei proceduri de investigație formală, Autoritatea nu investigat dacă sunt îndeplinite primele două criterii. ⁽⁷³⁾ Cu toate acestea, în opinia Autorității, pe baza informațiilor furnizate de autoritățile norvegiene, nu se poate concluziona că cel de-al treilea criteriu este îndeplinit. De la început, Autoritatea reiterează faptul că Acordul Hurtigruten a fost încheiat pe baza unei licitații publice. La nivel general, Autoritatea remarcă faptul că în cadrul unei proceduri de licitație adecvate, în general se asigură ca în viitorul contract să nu fie implicat niciun ajutor. În anumite cazuri, autoritățile publice trebuie să poată anula contractele de servicii publice încheiate pe baza unei proceduri de licitație și să poată încheia în schimb un nou contract de servicii publice care implică un ajutor de stat. Totuși, nu acesta a fost modul de abordare al autorităților norvegiene în cazul de față. Așa cum s-a menționat mai sus, suma compensației plătite sub forma celor trei măsuri nu a fost acordată în mod transparent în contextul licitației, ci a fost rezultatul unei renegocieri bilaterale efectuate după câțiva ani de la încheierea contractului.

Atunci când ajutorul se acordă sub forma unei compensații pentru obligația de serviciu public, autoritățile norvegiene trebuie să se asigure că acel ajutor este compatibil cu normele aplicabile acestuia. Important este faptul că atunci când întreprinderea căreia i se acordă ajutorul efectuează activități care nu intră în sfera de aplicare a serviciului public, activitățile comerciale trebuie să dețină o cotă proporțională din costurile fixe comune ambelor tipuri de activități. ⁽⁷⁴⁾

3.2. Valoarea compensației pentru serviciul public

Conform explicațiilor furnizate de autoritățile norvegiene, cele trei măsuri urmăreau să despăgubească societatea Hurtigruten pentru: (i) noile costuri legate de introducerea taxei NOx asociate furnizării serviciului public, și (ii) creșterea generală a costurilor factorilor de intrare aferenți furnizării serviciului public. Autoritatea este de părere că modul de abordare al autorităților norvegiene cu privire la alocarea costurilor nu demonstrează faptul că cele trei măsuri nu determină o compensare excesivă a serviciului public.

3.2.1. Abordare inconsecventă privind costurile fixe comune

În cazurile în care furnizorii de servicii publice realizează activități comerciale pe lângă serviciul public, în general, activitățile comerciale trebuie să dețină o cotă proporțională din costurile fixe comune. ⁽⁷⁵⁾ Conform Liniilor directoare privind compensația pentru obligația de serviciu public:

„Costurile care trebuie luate în considerare cuprind toate costurile legate de funcționarea serviciului de interes economic general. Atunci când activitățile întreprinderii implicate se limitează la servicii de interes economic general, se pot lua în considerare toate costurile acesteia. Atunci când întreprinderea desfășoară și

activități în afara serviciului de interes economic general, se pot lua în considerare numai costurile legate de serviciul de interes economic general. Costurile alocate serviciului de interes economic general pot acoperi toate costurile variabile ocazionate de prestarea serviciului de interes economic general, o cotă corespunzătoare din costurile fixe, comune atât serviciului de interes economic general cât și altor activități și o rentabilitate corespunzătoare a propriilor capitaluri alocate serviciului de interes economic general”. ⁽⁷⁶⁾

Nu numai circumstanțele excepționale pot justifica abaterile de la acest principiu; conform Liniilor directoare ale Autorității privind aplicarea normelor referitoare la ajutoarele de stat în cazul serviciului public de radiodifuziune, alocarea costurilor comune între activitatea aferentă serviciului public și alte activități nu este obligatorie atunci când separarea costurilor nu este „posibilă în mod semnificativ”. ⁽⁷⁷⁾ Totuși, în aceste cazuri, beneficiile nete obținute din activitățile din afara sferei de aplicare a serviciului public, care au costuri comune cu obligația pentru serviciul public, trebuie alocate serviciului public. ⁽⁷⁸⁾ Autoritatea nu consideră că societatea Hurtigruten se află în acest caz excepțional. Chiar dacă se poate susține că separarea costurilor fixe comune poate să nu fie întotdeauna o sarcină ușoară, separarea bazată pe i.a. veniturile obținute din cifra de afaceri a celor două forme de activitate este, într-adevăr, posibilă. ⁽⁷⁹⁾

Pe această bază, Autoritatea concluzionează că în cazul de față se aplică principiul general aplicabil al partajării costurilor. Prin urmare, Autoritatea nu poate accepta modul de abordare al celei de-a treia metode a Raportului PWC, în care nu se face nicio distincție între serviciul public și activitățile comerciale ale societății Hurtigruten.

Deși societatea Hurtigruten realizează activități în afara sferei de aplicare a serviciului public, cele trei rapoarte nu iau pe deplin în considerare faptul că activitățile comerciale trebuie să dețină o cotă proporțională din costurile fixe comune serviciului public și activităților comerciale, în conformitate cu jurisprudența mai sus menționată.

În rapoarte, câteva categorii din aceste costuri sunt complet alocate serviciului public [i.a. taxele portuare, întreținerea, combustibilul (mai puțin consumul aferent Geirangerfjorden)], în timp ce alte categorii de costuri fixe comune, deși nu sunt pe deplin acoperite de partea serviciului public, nu par să fie alocate, pe de o parte, conform proporțiilor obligației de serviciu public și, pe de altă parte, conform activităților comerciale (partea serviciului public reprezintă 90 % din costul NOx aferent consumului de combustibil). ⁽⁸⁰⁾

⁽⁷³⁾ Capitolul II.3 din Decizia nr. 325/10/COL.

⁽⁷⁴⁾ A se vedea cauzele conexate C-83/01 P, C-93/01 P și C-94/01 P *Chronopost* [2003] p. I-6993, punctul 40. A se vedea, de asemenea, punctul 15 din Liniile directoare privind compensația pentru obligația de serviciu public.

⁽⁷⁵⁾ A se vedea cauzele conexate C-83/01 P, C-93/01 P și C-94/01 P *Chronopost* [2003] p. I-6993, punctul 40.

⁽⁷⁶⁾ Primele patru propoziții de la punctul 15 din Liniile directoare privind compensația pentru obligația de serviciu public.

⁽⁷⁷⁾ Punctul 66-67 din Liniile directoare ale Autorității privind aplicarea normelor referitoare la ajutoarele de stat în cazul serviciului public de radiodifuziune, a se vedea JO L 124, 11.5.2012, p. 40 și suplimentul SEE nr. 26, 11.5.2012, p. 1, disponibile și la: <http://www.efstasurv.int/media/state-aid-guidelines/Part-IV—The-application-of-the-state-aid-rules-to-public-service-broadcasting.pdf>.

⁽⁷⁸⁾ *Ibid.* punctul 67.

⁽⁷⁹⁾ Aceasta a fost abordarea adoptată de Instanță în Cauza T-106/95 *Fédération française des sociétés d'assurances (FFSA) v Comisia* [1997], Rec., II-229, punctul 105.

⁽⁸⁰⁾ Primele două metode ale Raportului PWC (a se vedea materialul de bază *Hurtigruteavtalen – økonomiske beregninger* din 27.9.2007), primul Raport BDO pp. 11-21 și al doilea Raport BDO p. 5-11.

Din cauza alocării insuficiente a costurilor fixe comune, Autoritatea nu poate concluziona că primele două metode ale Raportului PWC sau cele două Rapoarte BDO demonstrează că cele trei măsuri nu implică o compensare excesivă pentru serviciul public.

Pe scurt, pe baza abordării inconsecvente a costurilor fixe comune, așa cum s-a prezentat mai sus, Autoritatea concluzionează că în niciuna dintre cele trei metode ale Raportului PWC Report sau dintre metodele celor două Rapoarte BDO costurile comune nu au fost alocate în mod adecvat serviciului public și activităților comerciale, luându-se în considerare numai costurile aferente serviciului de interes economic general. Prin urmare, nu se poate demonstra că cele trei măsuri nu implică o compensare excesivă pentru serviciul public.

3.2.2. Neseperarea conturilor

Deși societatea Hurtigruten realizează activități în afara sferei de aplicare a serviciului public, aceasta nu a pus în aplicare o separare a conturilor între serviciile publice și celelalte activități. ⁽⁸¹⁾ Astfel, se poate stabili că o condiție esențială pentru un sistem transparent al compensației pentru obligația de serviciu public lipsește. ⁽⁸²⁾

3.2.3. Utilizarea unor costuri și venituri ipotetice nereprezentative când costurile și veniturile reale sunt cunoscute

Costurile și veniturile efective ale societății Hurtigruten ar trebui utilizate ca bază de calcul al compensației.

Autoritatea remarcă, în primul rând, faptul că Raportul PWC și cel de-al doilea Raport BDO calculează costul serviciului public pe baza costurilor și veniturilor legate de exploatarea unei flote ipotetice minime. ⁽⁸³⁾ Autoritățile norvegiene par să justifice lipsa de alocare a costului comun pentru activitățile din afara sferei de aplicare a serviciului public, subliniind faptul că calculele nu se bazează pe costurile și veniturile efective ale exploatării întregii flote a societății Hurtigruten, ci pe costurile și profiturile aferente MS Narvik sau MS Vesterålen. Argumentul pare să fie legat de faptul că atunci când costurile serviciului public sunt calculate strict pe baza costurilor legate de exploatarea unei „flote minime” ipotetice, al cărei cost este

⁽⁸¹⁾ A se vedea Raportul care stă la baza Raportului PWC, *Hurtigruteavtalen – økonomiske beregninger* din 27.9.2007, p. 3, primul Raport BDO, p. 7 (ambele referitoare la Evenimentul nr. 514420) și al doilea Raport BDO, p. 4 (Evenimentul nr. 571486).

⁽⁸²⁾ A se vedea Secțiunea 2(2) din Liniile directoare ale Autorității privind transportul maritim: „Ajutorul de stat trebuie întotdeauna (...) acordat în mod transparent”. A se vedea, de asemenea, punctul 18 din Liniile directoare privind compensația pentru obligația de serviciu public: „Atunci când o întreprindere desfășoară atât activități care se încadrează în cadrul serviciului de interes economic general, cât și activități în afara acestuia, contabilitatea sa internă trebuie să prezinte costurile și încasărilor aferente serviciului de interes economic general separat de cele aferente altor servicii, precum și parametrii de alocare a cheltuielilor și veniturilor.”.

⁽⁸³⁾ Și anume calculele bazate pe MS Narvik (prima alternativă a Raportului PWC, *Hurtigruteavtalen – økonomiske beregninger* din 27.9.2007 (Evenimentul nr. 514420, pagina 57) sau MS Vesterålen [al doilea Raport BDO, pagina 4 (Evenimentul nr. 571486)].

probabil mai mic decât costul exploatării flotei efective a societății Hurtigruten, compensația nu va depăși costurile efective ocazionate de exploatarea serviciului public.

Totuși, această metodă nu ia în considerare faptul că activitățile din afara sferei de aplicare a serviciului public trebuie să dețină o cotă proporțională din costurile comune. Autoritatea presupune că flota efectivă și flota minimă ipotetică nu vor avea o proporție identică, pe de o parte, din activitatea aferentă serviciului public și, pe de altă parte, din activitățile din afara sferei de aplicare a serviciului public. Metoda aferentă „flotei minime”, așa cum implică numele său, se bazează pe o flotă cu o capacitate minimă. Cel mai probabil, flota efectivă (cu o capacitate mai mare) realizează o parte mai mare dintre activitățile sale în afara sferei de aplicare a serviciului public decât flota minimă ipotetică. În această situație, activitățile din afara sferei de aplicare a serviciului public ar trebui să dețină o cotă mai mare din costurile comune fixe.

Pe această bază, Autoritatea respinge argumentul conform căruia calculele legate de flota minimă ipotetică demonstrează faptul că societatea Hurtigruten nu a primit o compensare excesivă.

În al doilea rând, în contextul unui calcul *ex-post* al compensației pentru furnizarea unui serviciu public, costurile efective ale combustibilului trebuie utilizate ca bază pentru calculul costului furnizării serviciului public. Autoritățile norvegiene nu pot pur și simplu să nu țină seama de activitățile de acoperire a riscurilor ale societății Hurtigruten, deoarece acest lucru ar duce la o compensare excesivă ori de câte ori activitățile de acoperire a riscurilor s-ar dovedi a avea succes (prin aceste activități obținându-se un preț mai mic).

În al treilea rând, Autoritatea nu are niciun motiv să creadă că autoritățile norvegiene nu au acces la costurile și veniturile efective ale societății Hurtigruten; într-adevăr, a doua metodă din Raportul PWC și primul Raport BDO par să se bazeze pe costurile flotei efective. Așa cum s-a arătat mai sus, costurile efective și reprezentative sunt relevante pentru calculul costului serviciului public. Evaluarea costurilor ipotetice nereprezentative nu reprezintă un substitut.

3.2.4. Concluzie

Ca urmare a absenței unor conturi separate pentru activitățile aferente serviciului public și alte activități comerciale, a modului inconsecvent de abordare a alocării costurilor și a utilizării unor costuri ipotetice nereprezentative (și nu a costurilor efectiv suportate), Autoritatea nu poate concluziona că cele trei măsuri nu implică o compensare excesivă. Pe această bază, Autoritatea concluzionează că cele trei măsuri nu pot constitui o compensație pentru obligația de serviciu public, compatibilă cu funcționarea Acordului privind SEE, în baza articolului 59 alineatul (2).

3.3. Compatibilitatea măsurilor ca „măsură de urgență” sau ajutor de restructurare

Autoritatea reamintește faptul că ajutorul direct menit să acopere pierderile de exploatare nu este, în general, compatibil cu funcționarea Acordului privind SEE.

Având în vedere că despăgubirea suplimentară analizată în această decizie acoperă costurile legate de funcționarea zilnică a societății Hurtigruten, măsurile trebuie considerate ca fiind un ajutor de funcționare ⁽⁸⁴⁾.

Acest ajutor de funcționare poate fi, în mod excepțional, aprobat, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute în dispozițiile de derogare ale Acordului privind SEE. Articolul 61 alineatul (3) al Acordului privind SEE prevede aceste derogări. În răspunsul lor la decizia de inițiere a procedurii, autoritățile norvegiene au invocat derogarea prevăzută la articolul 61 alineatul (3) litera (c) și Liniile directoare privind salvarea și restructurarea întreprinderilor. Aceasta va fi analizată mai jos, dar mai întâi Autoritatea va aborda mesajul autorităților norvegiene cu privire la „măsurile de urgență”.

3.3.1. Măsuri de urgență – articolul 61 alineatul (3) litera (b), sau măsura de salvare în conformitate cu articolul 61 alineatul (3) litera (c) SEE

Autoritățile norvegiene au făcut referire la situația financiară a societății Hurtigruten din 2008 și la posibilitatea iminentă ca societatea Hurtigruten să rezilieze contractul pentru a evita falimentul. Conform autorităților norvegiene, aceste circumstanțe le-au forțat să ia măsuri de urgență pentru a asigura continuarea serviciului. Autoritățile norvegiene au susținut că măsurile de urgență pot fi considerate legale, pentru a asigura continuarea serviciului. Totuși, acestea nu au făcut referire la o derogare prevăzută la articolul 61 alineatul (3) sau la orice altă dispoziție a Acordului privind SEE. În opinia Autorității, acest argument nu poate fi considerat un ajutor de salvare în conformitate cu articolul 61 alineatul (3) litera (c) din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea întreprinderilor, deoarece ajutorul de salvare în conformitate cu liniile directoare este, prin natura sa, un ajutor temporar și reversibil. Nu este și cazul celor trei măsuri.

Mai mult, Autoritatea a analizat dacă situația descrisă de către autoritățile norvegiene ar putea fi considerată o perturbare gravă în sensul articolului 61 alineatul (3) litera (b), deși neinvocat de autoritățile norvegiene, și prin urmare un ajutor compatibil.

Jurisprudența indică clar faptul că derogarea prevăzută la articolul 61 alineatul (3) litera (b) al Acordului privind SEE trebuie aplicată în mod restrictiv și trebuie să se refere la o perturbare a întregii economii a unui stat membru (și nu a unui sector sau a unei regiuni) ⁽⁸⁵⁾.

Nimic din informațiile transmise de autoritățile norvegiene nu indică faptul că ajutorul era menit să soluționeze o perturbare a

întregii economii a Norvegiei. Chiar și în cel mai rău caz în care societatea Hurtigruten nu ar mai fi furnizat serviciul și statul ar fi fost obligat să semneze un nou contract pentru întreaga rută sau pentru părți ale acesteia, o întrerupere temporară în furnizarea acestui serviciu de transport nu poate fi considerată o perturbare gravă a întregii economii a Norvegiei, chiar dacă se ia în considerare importanța culturală, socială și economică a serviciului oferit de societatea Hurtigruten.

Prin urmare, Autoritatea nu consideră derogarea prevăzută la articolul 61 alineatul (3) litera (b) ca fiind aplicabilă în acest caz. Cu toate acestea, Autoritatea va face referire și la argumentul autorităților norvegiene prevăzut la articolul 61 alineatul (3) litera (c) al Acordului privind SEE, prezentat mai jos.

3.3.2. Măsuri de restructurare - articolul 61 alineatul (3) litera (c) al Acordului privind SEE

Autoritățile norvegiene au făcut referire la derogarea prevăzută la articolul 61 alineatul (3) litera (c) al Acordului privind SEE și au susținut că intervenția statului reprezintă un ajutor de restructurare.

Autoritățile norvegiene și-au exprimat părerea că este posibil ca criteriile materiale pentru ajutorul de restructurare din cadrul Liniilor directoare ale Autorității privind salvarea și restructurarea întreprinderilor să fie îndeplinite. Acestea susțin că societatea Hurtigruten a fost și este în continuare o societate importantă în conformitate cu Secțiunea 1 alineatul (7) din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea întreprinderilor și că a fost o întreprindere în dificultate în conformitate cu definiția acelorași linii directoare ⁽⁸⁶⁾.

Principiul general din cadrul Liniilor directoare privind salvarea și restructurarea întreprinderilor este de a permite ajutorului de restructurare să fie acordat numai în situațiile în care orice denaturări ale concurenței vor fi compensate de beneficiile legate de supraviețuirea întreprinderii. Autorizația va fi acordată numai în cazul îndeplinirii stricte a condițiilor, inclusiv (i) ajutorul să fie condiționat de punerea în aplicare a unui plan de restructurare care reface viabilitatea întreprinderii pe termen lung într-o perioadă rezonabilă de timp; (ii) beneficiarul să finanțeze o proporție semnificativă din costurile sale de restructurare (cel puțin 50 % pentru întreprinderile mari); (iii) să fie luate măsuri compensatorii pentru a preveni sau pentru a minimiza riscurile de denaturare a concurenței (decapitalizarea activelor, reducerea capacității sau a prezenței pe piață, etc.); (iv) ajutorul să fie limitat la minimumul necesar; (v) planul de restructurare să fie pus în aplicare în întregime; și (vi) Autoritatea să se poată asigura că planul de restructurare este pus în aplicare în mod adecvat, prin rapoarte regulate comunicate de statul AELS în cauză.

În opinia Autorității, cele trei măsuri nu îndeplinesc condițiile de autorizare a ajutorului prevăzute în Secțiunea 3.2.2 din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea întreprinderilor. În primul rând, acordarea ajutorului trebuie să fie

⁽⁸⁴⁾ Cauza T-459/93 *Siemens SA v Comisia* [1995], Rec., II-1675, punctele 76 și 77.

⁽⁸⁵⁾ Cf. Cauzele conexe T-132/96 și T-143/96 *Freistaat Sachsen și Volkswagen AG v Comisia* [1999], Rec., II-3663, p. 167. Urmate în Decizia Comisiei în cauza C-47/1996 *Crédit Lyonnais*, (JO L 221, 8.8.1998, p. 28, punctul 10.1), Decizia Comisiei în cauza C 28/02 *Bankgesellschaft Berlin* (JO L 116, 4.5.2005, p. 1, punctele 153 și următoarele) și Decizia Comisiei în cauza C 50/06 *BAWAG*, punctul 166. A se vedea Decizia Comisiei din 5 decembrie 2007 în cauza NN 70/07, *Northern Rock* (JO C 43, 16.2.2008, p. 1), Decizia Comisiei din 30 aprilie 2008 în cauza NN 25/08, *Ajutorul de salvare pentru WestLB* (JO C 189, 26.7.2008, p. 3), Decizia Comisiei din 4 iunie 2008 în cauza C 9/08 *SachsenLB* (JO C 71, 18.3.2008, p. 14).

⁽⁸⁶⁾ A se vedea punctul 32 și punctele 8-12 din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea întreprinderilor.

condiționată de punerea în aplicare a unui plan de restructurare, ⁽⁸⁷⁾ care trebuie notificat și susținut de Autoritate. ⁽⁸⁸⁾ Autoritățile norvegiene nu au notificat Autoritatea cu privire la un plan de restructurare, deși au avut loc negocieri cu societatea Hurtigruten, în aplicarea articolului 8 din Acord.

Statul trebuie să dețină un plan de restructurare credibil în momentul acordării ajutorului, fapt confirmat de jurisprudență. ⁽⁸⁹⁾ Autoritatea pune sub semnul întrebării dacă ajustările remunerației acordate de stat reprezintă un ajutor de restructurare și dacă informațiile transmise de autoritățile norvegiene cu privire la reorganizarea și reforma întreprinsă de societatea Hurtigruten în special în 2008, pentru a face față dificultăților financiare ale societății, pot fi considerate un plan de restructurare în sensul Liniilor directoare privind salvarea și restructurarea întreprinderilor.

Autoritatea nu vede o legătură între suma plăților suplimentare convenite între societatea Hurtigruten și stat în aplicarea articolului 8 din Acordul Hurtigruten pentru furnizarea serviciului public și costurile de restructurare ale societății.

Autoritatea nu a primit nicio informație care să demonstreze că restructurarea societății Hurtigruten este o condiție de acordare a măsurilor de ajutorare. Din contră, scrisoarea din data de 5 noiembrie 2008 semnată de autoritățile norvegiene nu face referire la nicio restructurare sau la un plan de restructurare. Același lucru se aplică Acordului suplimentar semnat la 8 iulie 2009 și la 19 august 2009 de către autoritățile norvegiene, respectiv de societatea Hurtigruten; acesta confirmă mai degrabă acordarea unei compensații suplimentare contractului inițial încheiat în 2004 pentru furnizarea unui serviciu public și nu face nicio referire la plățile care constituie un ajutor de restructurare. Mai mult, atunci când acordarea ajutorului a fost autorizată de Parlamentul Norvegiei în decembrie 2008, nu s-a făcut nicio referire la faptul că ar face parte din restructurarea societății Hurtigruten. ⁽⁹⁰⁾ În sfârșit, scrisoarea societății Hurtigruten adresată băncilor, din 9 ianuarie 2009, ⁽⁹¹⁾ în care se face o referire la un „plan complet de restructurare” pare să nu fi fost trimisă autorităților norvegiene și, chiar dacă a fost, aceasta nu se afla în posesia autorităților în momentul în care s-a lua decizia acordării ajutorului, deoarece a fost comunicată numai după luarea deciziei de acordare a ajutorului. Mai mult, nici cele două memorandumuri din partea consilierului juridic al societății Hurtigruten, nici mesajul ulterior al autorităților norvegiene nu au susținut concluzia că autoritățile au deținut un plan de restructurare atunci când au luat decizia cu privire la cele trei măsuri din 2008.

Pe scurt, informațiile furnizate de autoritățile norvegiene în cazul de față par să demonstreze că atunci când au fost luate

cele trei măsuri în 2008, statul nu a luat în considerare nicio restructurare, acestea fiind menite doar să acopere costurile suplimentare legate de furnizarea unei obligații de serviciu public. ⁽⁹²⁾

Autoritatea este de părere că existența efectivă a unui plan de restructurare în momentul în care un stat AELS acordă un ajutor este o condiție prealabilă necesară pentru aplicabilitatea Liniilor directoare privind salvarea și restructurarea întreprinderilor. Statul AELS care acordă ajutorul trebuie să dețină „la acordarea ajutorului în litigiu, un plan de restructurare care să îndeplinească cerințele [Liniilor directoare privind salvarea și restructurarea întreprinderilor]”. ⁽⁹³⁾

În conformitate cu Liniile directoare privind salvarea și restructurarea întreprinderilor, dacă cele trei măsuri ar fi fost acordate ca ajutor de restructurare, autoritățile norvegiene ar fi trebuit să aibă un plan de restructurare pentru societatea Hurtigruten cel târziu în momentul în care s-a efectuat plata sumei de 125 milioane NOK, în decembrie 2008. Informațiile furnizate de autoritățile norvegiene nu indică faptul că acestea puteau verifica dacă exista un plan de restructurare viabil sau dacă acesta se baza pe ipoteze realiste, în conformitate cu Liniile directoare privind salvarea și restructurarea întreprinderilor. Prin urmare, Autoritatea concluzionează că ajutorul pentru societatea Hurtigruten a fost acordat fără un plan de restructurare disponibil pentru autoritățile norvegiene.

În lipsa unei legături între măsurile de ajutorare identificate în această decizie și un plan de restructurare viabil la care să se angajeze statul AELS în cauză ⁽⁹⁴⁾, condițiile prevăzute în Liniile directoare privind salvarea și restructurarea întreprinderilor nu sunt îndeplinite în acest caz.

Mai mult, în conformitate cu Secțiunea 2.2 din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea întreprinderilor, restructurarea se va baza pe un plan fezabil, coerent și de perspectivă, urmărind restabilirea viabilității pe termen lung a întreprinderii. Operațiunile de restructurare nu se pot limita la ajutorul financiar menit să compenseze pierderile din trecut fără să facă referire la motivele pentru care au avut loc acele pierderi.

Așa cum s-a descris mai sus, în Secțiunea 1.5.2, autoritățile norvegiene au transmis informații cu privire la un plan de ameliorare alcătuit din patru puncte, introdus în cadrul adunării generale anuale a societății Hurtigruten din 15 mai 2008 (creșterea veniturilor; reducerea costurilor și noi plăți, mai mari, pentru serviciul public) și, ulterior, în februarie 2009, o restructurare financiară, ca un al cincilea punct.

⁽⁸⁷⁾ A se vedea punctul 33 din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea întreprinderilor. Hurtigruten nu este o IMM.

⁽⁸⁸⁾ Punctul 34 din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea întreprinderilor.

⁽⁸⁹⁾ Cauza C-17/99 *Franța v Comisia* [2001], Rec., I-2481, punctul 46 și Cauzele conexe C-278/92, C-279/92 și C-280/92 *Spania v Comisia* [1994], Rec., I-4103 punctul 67.

⁽⁹⁰⁾ St.prp. nr. 24 (2008-2009) 14 noiembrie 2008 și Innst. S. nr. 92 (2008 – 2009) 4 decembrie 2008.

⁽⁹¹⁾ La care se face referire la pagina 9 din scrisoarea autorităților norvegiene din data de 8.3.2010 (Evenimentul nr. 549465).

⁽⁹²⁾ Din informațiile trimise de autoritățile norvegiene, este evident că angajamentul pe care acestea și l-au luat în 2008 de a acorda compensația suplimentară nu a fost condiționat de restructurarea societății Hurtigruten.

⁽⁹³⁾ A se vedea cauza C-17/99 *Franța v Comisia* [2001], Rec., I-2481, punctul 46.

⁽⁹⁴⁾ A se vedea punctele 33 și 34 din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea întreprinderilor.

Autoritățile norvegiene solicită ca cele două memorandumuri din partea consilierului juridic al societății Hurtigruten din data de 23 martie 2009 și 24 februarie 2010, cu anexele lor, să fie considerate un plan de restructurare al societății. Autoritatea remarcă faptul că documentele transmise nu îndeplinesc condiția prevăzută în Liniile directe privind salvarea și restructurarea întreprinderilor. În special, acestea nu descriu în detaliu situațiile care au dus la dificultățile societății, care să asigure o bază pentru evaluarea gradului de adecvare a măsurilor de ajutorare, iar memorandumurile nu au inclus un studiu de piață, conform prevederilor Liniilor directe. Având în vedere preocupările generale privind concurența și condițiile stricte pentru autorizarea ajutorului în conformitate cu Liniile directe privind salvarea și restructurarea întreprinderilor, Autoritatea concluzionează că măsurile de ajutorare nu sunt compatibile cu articolul 61 alineatul (3) litera (c) al Acordului privind SEE și cu Orientările privind salvarea și restructurarea întreprinderilor.

În plus, autoritățile norvegiene și-au exprimat opinia că Autoritatea ar trebui să ia în considerare faptul că serviciile maritime furnizate de societatea Hurtigruten se adresează în mare parte unor regiuni asistate.

Secțiunea 3.2.3, punctul 55, din Orientările privind salvarea și restructurarea întreprinderilor prevede ca Autoritatea să ia în considerare necesitatea dezvoltării regionale atunci când evaluează ajutorul de restructurare din regiunile asistate, aplicând condiții mai puțin stringente în ce privește punerea în aplicare a unor măsuri compensatorii și dimensiunea contribuției beneficiarului. Având în vedere că planul de restructurare prezentat de societatea Hurtigruten nu include astfel de măsuri compensatorii⁽⁹⁵⁾ și că autoritățile norvegiene nu au prezentat niciun argument cu privire la modul în care această dispoziție din Orientările ar putea justifica o contribuție mai mică pentru restructurare în cazul de față, Autoritatea respinge acest argument.

4. CONCLUZIE PRIVIND COMPATIBILITATEA

Pe baza evaluării de mai sus, Autoritatea consideră că cele trei măsuri nu sunt compatibile cu normele privind ajutoarele de stat ale Acordului privind SEE.

5. RECUPERARE

În conformitate cu Acordul privind SEE și cu jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene, Autoritatea are competența de a decide că statul în cauză trebuie să anuleze sau să modifice măsura de ajutor⁽⁹⁶⁾ atunci când constată că acesta este incompatibil cu funcționarea Acordului privind SEE. De asemenea, Curtea a susținut în mod consecvent că, în cazul măsurilor de ajutor considerate de Comisia Europeană ca fiind

⁽⁹⁵⁾ În răspunsul lor la decizia de inițiere a procedurii (Evenimentul nr. 571486), autoritățile norvegiene au făcut referire, la pagina 28, la secțiunea 3.2 al celui de-al doilea memorandum (din data de 24.2.2010) al consilierului juridic al societății Hurtigruten, anexat scrisorii din partea autorităților norvegiene adresate Autorității, din data de 8.3.2010 (Evenimentul nr. 549465). În opinia Autorității, acest memorandum prezintă doar câteva active și activități pe care societatea le-a lichidat pentru a reduce datoriile și planurile de lichidare a unor noi active, dar nu oferă niciun plan credibil de punere în aplicare a unor măsuri compensatorii.

⁽⁹⁶⁾ Cauza C-70/72 *Comisia v Germania* [1973], Rec., 813, punctul 13.

incompatibile cu piața internă, obligația statului de a anula măsura de ajutor este menită să restabilească situația existentă anterior.⁽⁹⁷⁾ Curtea a afirmat în acest context că obiectivul este îndeplinit atunci când beneficiarul rambursează valoarea ajutoarelor acordate în mod ilegal, pierzând în acest fel avantajul pe care l-a avut față de ceilalți concurenți de pe piață, iar situația anterioară acordării ajutorului este restabilită.⁽⁹⁸⁾

Din motivele prezentate mai sus, Autoritatea consideră că cele trei măsuri pot determina o compensare excesivă pentru o obligație de serviciu public care reprezintă un ajutor de stat incompatibil cu funcționarea Acordului privind SEE. Având în vedere că aceste măsuri nu au fost notificate Autorității, din articolul 14 al părții II a Protocolului 3 rezultă că Autoritatea va decide că ajutorul ilegal care este incompatibil cu normele privind ajutoarele de stat în conformitate cu Acordul privind SEE trebuie recuperat de la beneficiari.

Atunci când solicită recuperarea sumei, Autoritatea trebuie să respecte principiul general al proporționalității.⁽⁹⁹⁾ În conformitate cu obiectivul recuperării și cu principiul proporționalității, Autoritatea va solicita numai recuperarea părții din ajutor care este incompatibilă cu funcționarea Acordului privind SEE. Partea din plăți efectuată în cadrul celor trei măsuri poate fi considerată compatibilă, ca o compensație pentru furnizarea unei obligații de serviciu public. Astfel, va fi recuperată numai acea parte din plățile efectuate în cadrul celor trei măsuri care reprezintă o compensare excesivă.

Autoritățile norvegiene sunt invitate să furnizeze informații detaliate și corecte cu privire la valoarea compensării excesive acordate societății Hurtigruten. Pentru a stabili ce proporție din plăți poate fi considerată compatibilă cu funcționarea Acordului privind SEE în baza articolului 59 alineatul (2) ca și compensație pentru obligația de serviciu public, trebuie să se țină seama de principiile generale aplicabile în acest sens, în special de următoarele aspecte:

- (i) costurile și veniturile aferente serviciului public și cele aferente activităților din afara sferei de aplicare a serviciului public trebuie alocate în mod adecvat,
- (ii) compensația pentru obligația de serviciu public nu poate acoperi mai mult decât o cotă proporțională din costurile fixe comune serviciului public și activităților din afara sferei de aplicare a serviciului public și

⁽⁹⁷⁾ Cauzele conexate C-278/92, C-279/92 și C-280/92 *Spania v Comisia* [1994], Rec., I-4103, punctul 75.

⁽⁹⁸⁾ Cauza C-75/97 *Belgia v Comisia* [1999], Rec., I-3671, punctele 64 și 65. A se vedea cauzele conexate E-5/04, E-6/04 și E-7/04 *Fesil and Finnjford, PIL și alții și Norvegia v Autoritatea AELS de Supraveghere* [2005] AELS Ct. Rep. 121 la punctul 178 și C-310/99 *Italia v Comisia* [2002], Rec., I-2289 la punctul 98. A se vedea, de asemenea Capitolul 2.2.1 din Liniile directe ale Autorității privind recuperarea ajutorului ilegal și incompatibil, a se vedea JO L 105, 21.4.2011, p. 32, suplimentul SEE nr. 23, 21.4.2011, p. 1, disponibile online la: <http://www.efasurv.int/state-aid/legal-framework/state-aid-guidelines/>.

⁽⁹⁹⁾ A se vedea Cauzele conexate E-5/04, E-6/04 și E-7/04 *Fesil and Finnjford, PIL și alții și Norvegia v Autoritatea AELS de Supraveghere* [2005] AELS Ct. Rep. 121 la punctele 178-181 și Cauza 301/87 *Franța v Comisia* [1990], Rec., I-307 la punctul 61.

(iii) calculul compensației pentru obligația de serviciu public nu se poate baza pe costuri ipotetice nerepresentative atunci când sunt cunoscute costurile reale.

În acest context, este important de reamintit faptul că, în conformitate cu punctul 22 din Orientările privind compensația pentru obligația de serviciu public, nu se poate pune la dispoziția unei întreprinderi nicio sumă dintr-o compensare excesivă pe motivul că s-ar încadra ca ajutor compatibil cu Acordul privind SEE pe baza altor dispoziții sau orientări, exceptând cazul în care aceasta este autorizată în acest sens.

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Cele trei măsuri prevăzute în acordul suplimentar constituie ajutor de stat incompatibil cu funcționarea Acordului privind SEE, în sensul articolului 61 alineatul (1) din Acordul privind SEE, în măsura în care reprezintă o formă de compensare excesivă pentru serviciul public.

Articolul 2

Autoritățile norvegiene iau toate măsurile necesare pentru a recupera de la societatea Hurtigruten ajutorul menționat la articolul 1 și pus la dispoziție în mod ilegal societății Hurtigruten.

Articolul 3

Recuperarea se face fără întârziere și în conformitate cu procedurile prevăzute de legislația națională, cu condiția ca acestea să permită executarea imediată și efectivă a acestei decizii. Ajutorul care trebuie recuperat va include dobânda și dobânda compusă

de la data la care s-a aflat la dispoziția societății Hurtigruten până la data recuperării sale. Dobânda se calculează în baza articolului 9 al Deciziei nr. 195/04/COL a Autorității AELS de Supraveghere.

Articolul 4

Până la 30 august 2011, Norvegia informează Autoritatea cu privire la suma totală (plata principală și dobânzile de recuperare) care urmează a fi recuperate de la beneficiar, precum și cu privire la măsurile planificate sau luate pentru recuperarea ajutorului.

Până la 30 octombrie 2011, Norvegia trebuie să execute decizia Autorității și să recupereze ajutorul în întregime.

Articolul 5

Prezenta decizie se adresează Regatului Norvegiei.

Articolul 6

Numai versiunea în limba engleză a prezentei decizii este autentică.

Adoptată la Bruxelles, 29 iunie 2011.

Pentru Autoritatea AELS de supraveghere

Per SANDERUD
Președinte

Sabine MONAUNI-TÖMÖRDY
Membru al Colegiului

Prețul abonamentelor în 2012
(fără TVA, inclusiv cheltuieli de transport pentru expediere simplă)

Jurnalul Oficial al UE, seriile L + C, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	1 200 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seriile L + C, versiunea tipărită + DVD, ediție anuală	22 de limbi oficiale ale UE	1 310 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria L, numai versiunea tipărită	22 de limbi oficiale ale UE	840 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seriile L + C, DVD, ediție lunară (cumulat)	22 de limbi oficiale ale UE	100 EUR pe an
Supliment la Jurnalul Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice), DVD, ediție săptămânală	Multilingv: 23 de limbi oficiale ale UE	200 EUR pe an
Jurnalul Oficial al UE, seria C – Anunțuri de concurs	Limbă (limbi) în funcție de concurs	50 EUR pe an

Abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, care apare în limbile oficiale ale Uniunii Europene, este disponibil în 22 de versiuni lingvistice. Jurnalul Oficial cuprinde seriile L (Legislație) și C (Comunicări și informații).

Pentru fiecare versiune lingvistică se încheie un abonament separat.

În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 920/2005 al Consiliului, publicat în Jurnalul Oficial L 156 din 18 iunie 2005, care prevede că, temporar, instituțiile Uniunii Europene nu au obligația de a redacta toate actele în irlandeză și nici de a le publica în această limbă, Jurnalele Oficiale publicate în limba irlandeză se comercializează separat.

Abonamentul la Suplimentul Jurnalului Oficial (seria S – Anunțuri de achiziții publice) cuprinde toate cele 23 de versiuni lingvistice oficiale într-un singur DVD multilingv.

La cerere, abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* conferă dreptul de a primi diverse anexe ale Jurnalului Oficial. Abonaților li se semnalează apariția anexelor printr-un aviz către cititori inclus în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Distribuire și abonamente

Abonamente la diverse periodice destinate vânzării, precum abonamentul la *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, pot fi contractate prin agențiile noastre de vânzări.

Lista agențiilor de vânzări este disponibilă la adresa:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_ro.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) oferă acces direct și gratuit la dreptul Uniunii Europene. Acest site permite consultarea *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene*, inclusiv a tratatelor, a legislației, a jurisprudenței și a actelor pregătitoare ale legislației.

Pentru mai multe informații despre Uniunea Europeană, consultați: <http://europa.eu>

